

KIBRIS'TA

SOSYALİST GERÇEK

Aylık Siyasi Gazete
EKİM 1999 Yıl: 4, Sayı: 45

Fiyatı: 200,000 TL(KDV Dahil)
UK: 1 Stg

Dayanışma Fiyatı:
1,000,000TL

Kimin İçin EĞİTİM?

Eğitim Nedir?

Eğitim 'davranış değişikliği yaratma süreci'dir. Dolayısıyla eğitim sadece okul ortamıyla sınırlanamaz, yaşam boyu var olan bir süreçtir. Davranış değişikliği olumlu yönde yaratılabileceği gibi, olumsuz yönde de (ister bilerek ister bilmeyerek) yaratılabilir. Örneğin, 1930'ların Nazi Almanya'sında eğitim, bireylerde olumsuz yönde düşünce ve davranış yaratmayı, yani faşist düşünce ve davranış yaratmayı hedeflemiş ve uygulamıştır. Okulların yanında hayatın her alanında, devlete hakim olan faşizm, hakim Alman tekelleci burjuva sınıfın çıkarları uğruna gerek örgün eğitimi (okul eğitimi), askeri eğitimi ve gerekse yaygın eğitimi (her türlü yaygın propaganda araçlarını da kullanarak - buna spor da dahildir) yoğun olarak kullanmış ve Alman ulusunu, büyük oranda, şekillendirmiş, onlarda istediği 'davranış değişikliği'ni gerçekleştirmiş ve Alman ulusunu dünyanın başına bela etmiştir.

Tüm bunları yaparken de "Alman ulusunu yüceltme"yi hedeflediği yalanını kullanmıştır.

Dolayısıyla eğitimin, amaç ve ilkelerinin kimler tarafından, hangi sınıf veya sınıflar tarafından belirlendiği; bu amaç ve ilkelerin belirlenmesinde, tüm

★ Çocuklar bizimse, nasıl eğitileceklerine de bizler karar vermeliyiz

süslü söylemlere rağmen, esas amacın ne olduğu mutlaka görülmelidir.

Eğitim Siyaset İlişkisi - Eğitimde Amaç

Bir ülke düşünün ki; ta başından 'iskan siyaseti' adaletsizlik üzerine kurulmuş, 1974'te kuzeyden güneye kaçmak zorunda kalan Rumların taşınır-taşınmaz malları 'Yağma Hasan'ın Böreği' anlayışıyla yağmalanmış, ganimetçilik maharet sayılmaya başlanmıştır;

İşe göre, işe uygun adam yerine, adama uygun iş mentalitesi hakim kılınmış; partizanlık, adam kayırma gelenek haline getirilmiştir;

Devleti ellerine geçirenler kendilerine körü körüne boyun eğenleri milliyetçi, vatansever, iyi yurttaş; haksızlıklara karşı çıkanları vatan haini, kötü yurttaş ilan etmişlerdir.

İşte böylesi bir toplum ve idare yapısı hüküm sürerken

★ Altınay'ın "reformu" parasız, bilimsel, demokratik eğitimi sağlayabilir mi?

★ Özel ders ve ezberci sistem var oldukça eğitim süresini artırmak çözüm mü?

eğitimin halk yararına şekillendirilmesi mümkün değildir. Üste belirttiğimiz düzeni yaratan ve kaymağını yiyenlerle, bu düzenden rahatsız olan, değiştirmek isteyenlerin eğitimdeki hedef ve ilkelerinin aynı olmasına olanak var mı?

Kıbrıs Türkü'nün toplumsal dokusunu değiştirmeyi, halkı kölece boyun eğme duruma sokmayı, olmazsa göç ettirerek azınlık durumuna getirmeyi, ve son tahlilde Ankara ile bütünleşmeyi hedefleyenlerin eğitimde "sorgulayan, doğru - yanlış ayırmayı bilen, haklarına ve ülkesine sahip çıkma kararlılığına sahip..." bireyler yetiştirmeyi amaçlamaları mümkün mü? Bu eşyanın

(devamı 11. sayfada)

**Ümit İnateç -
Ümit İnateç'ya Karşı**
sayfa 2

Başyazı

EĞİTİM VE KIBRIS SORUNU

Geçtiğimiz ay okulların açılması ile birlikte yine eğitim sorunları gündemin başına oturdu. Ülkedeki tüm sektörlerde olduğu gibi, eğitim de iflâs etmiş durumdadır. Sömürge rejiminin yürütmeye çalıştığı eğitim sistemi gerek içerik gerekse yöntem olarak 'Anavatan'a bağımlılıktan dolayı 'Anavatan'ın çağdışı kalmış eğitim sisteminin daha da kötü bir kopyasıdır. Çağdışı içeriği bir yana, sistem eğitimi bir meta haline getirerek parayı verene sunulan bir hizmet olmuştur. Parası olan eğitimi satın almakta, geriye kalan ise var olandan da mahrum kalmaktadır. Özel okulları, özel dersleri ve dersaneleri ile sistem öğrenciyi öğrenimini okulunun dışında aramaya itmiştir.

Duyarlı öğretmen sendikalarının bu sisteme karşı tavır geliştirmeleri üzerine, eğitim diğer sektörlerden daha fazla gündeme gelmektedir. Yoksa diğer sektörlerde durum daha da kötüdür. Özellikle sağlığı da içeren tüm hizmet sektörleri çökmüş durumdadır. Durum, artık başının ağrıyanın bile parası varsa soluğu

(devamı 3. sayfada)

ABD'nin Kıbrıs Paylaşım Planı

Geçtiğimiz ay ABD'de oldukça yoğun bir Kıbrıs trafiği yaşandı. Denktaş, Kleridis ve T.C. Başbakanı Ecevit ayrı ayrı ABD'ye gidip ABD ve BM yetkilileri ile görüştiler. Ay başında Güney Kıbrıs'ta yayınlanan Rumca gazetelerde bir ABD plânının detayları açıklandı. Bu plâna göre ABD de garantör ülke olarak rol alacak ve Ada'da Geçitkale havaalanında askeri birlik konuşlandırarak. İki bölgenin yanında, ara bölge olarak BM'nin (dolayısıyla de ABD'nin) himayesinde bir üçüncü bölge oluşturulacak. Ayrıca plânda, iki tarafın siyasi eşitliği, kendi iç meselelerinden kendilerinin sorumlu olması, tek para birimi, tek dışişleri bakanı, Barış Gücü kontrolünde dolaşım, Maraş'ın Rum tarafına verilmesi gibi öneriler de yer alıyor.

23 Eylül tarihinde, BM'de bir konuşma yapan Kleridis ise, çözüm için ortaya koyduğu parametreleri şöyle sıraladı:

1. İç yönetimde azami özerkliğe sahip iki toplum,
2. Adı ister kanton, ister eyalet veya devlet olsun, iki kurucu taraf,
3. Kurucu taraflar arasında siyasi açıdan eşit statü,
4. Tarafların, anayasa çerçevesinde federal hükümete etkin biçimde katılımları,
5. Tüm federasyon vatandaşları için özgürlük ve insan haklarının sağlanması,
6. Oluşturulacak devletin, Güvenlik konseyi kararıyla, uluslararası bir gücün gözetiminde olması ve bu güce gerektiğinde müdahale yetkisi verilmesi,
7. Böyle bir Kıbrıs'ın AB üyesi olması.

*Emperyalizm Kıbrıs sorununu çözemez, çözerse işte böyle çözer

*İngiliz, Türk ve Yunan askerleri yetmedi NATO askerleri de gelecek ve buna "barış" denecek

Tüm bu gelişmeler olası bir 'çözüm'ün, gerçekte, var olan statükoyu yasallaştırmaktan öteye gitmeyeceğini göstermektedir. Buna rağmen, T.C. yetkilileri ve Kuzey Kıbrıs'taki sömürge rejiminin sözcüsü, Denktaş, "iki devletliğin tanınması" gibi şartlar ileri sürerek biraz daha zaman ve avantajlar elde etmeye çalışmaktadırlar. BM Genel Sekreteri K. Annan'ın yıl sonundan önce görüşmelerin başlatılması için yaptığı girişimlere karşı çıkmaktadırlar.

Olası bir 'çözüm' ile statükonun yasallaşması halinde, Ada ve Kıbrıs halkı yine bölünmüş olarak kalacaklardır. T.C.'nin siyasi ve askeri egemenliği Ada'dan atılamayacaktır. Daha da öte bu bölünmüşlüğü sağlamak ve garantiye almak için ABD askeri güçleri de Ada'ya yerleşeceklerdir.

Ümit İnâtçı - Ümit İnâtçı'ya Karşı

Bu yazı, 14 Ekim tarihli Avrupa gazetesinde, yanlışlıkla, "Ütopyadan gerçeğe" başlığıyla yayınlandı. Yazının orijinal başlığı "Ümit İnâtçı - Ümit İnâtçı'ya Karşı"dır.

1 Ekim, Cuma akşamı E.K.İ.M Kültür-Sanat-Üretim MERKEZİ'nde, açılış nedeniyle düzenlenen söyleşinin konusu "**Sanatçı Gözüyle Kıbrıs Sorunu**", konuşmacıları ise Yaşar Ersoy ve Ümit İnâtçı idi. Ümit'in konuşmasının tam metni 2 Ekim tarihli Avrupa gazetesinde yayımlandı. Okunmasında yarar var.

Ümit'in konuşmasında ileri sürdüğü bazı tezleri izleyeciler tarafından sorgulandı ve/veya eleştirildi.

Neydi bu tezler?

1. **"Neyi nasıl yaşadığına tanı koyamayan, toplumsal sorunlara dikiz aynasından bakarak kendi yoluna hiçbir sıkıntı duymadan devam eden, kendi lüksü içinde gelecek kaygısına sadece masa sohbetlerinde kapılan, çıkarlarına zarar gelmesin diye bir yandan vasatlığın suyuna giden, bir yandan da siyasilere yağ çekme merasimlerinde bulunan sözümona sanatçılardan, toplumsal bir sorun karşısında onurlu bir tavır almaları beklenemez."**(altını biz çizdik-EKİM)

2. **"Sanatın politize edilmesine, dolayısıyla sanatın kendi özgürleşme alanına müdahale edilmesine karşıyım."**(abç-EKİM)

Ümit, birinci tezinde; "sanatı sanat için yapıyorum" palavrasıyla burjuvalara yağ çeken, halkın görece geriliğini, sürü ruh halini istismar edip "köşe" dönen sözde sanatçılara tepkisini ve tiskintisini anlatmaya çalıştı. İyi de yaptı...

Sanat adına yapıp da aslında mevcut kokuşmuş sistemi her gün yeniden daha da berbat bir tarzda üretmekten başka hiçbir işe yaramayan o kadar çok 'şey' (ürün demeye dilimiz varmıyor), ve bu 'şeyler'leri ortaya koyan o kadar çok sanatçı müsvettesi var ki; sanatçı olmamamıza rağmen bizleri de tiksindiriyorlar.

Bu beyler 'ayak takımı'nın (işçilerin köylülerin- hele de Türkiye'den göç etmişlerse) sanatlarını anlamalarına olanak olmadığını maharet olarak kabul eder ve eklerler "sanatçı her zaman halkın üstünde olmalı, olmayanlar sanatçı değildirlir."

Bu noktada **'sanat ne için yapılmalı?'** sorusu sorulmalı.

Ümit'in dediği gibi: **"Sanat bilimin ve felsefenin soğuk bedenine sıcak bir kalp yerleştirerek düşünüşe dokunuşu, dokunuşa da özdeksel duymayı katar."**(abç-EKİM)

Ama bunu kimin için katar?

'Sanat olsun' diye mi?

Yoksa, insanoğlunun çıktığı bu sonsuzluk yolunda ezilenlerin, üzerine basa basa yürünenlerin, bilimin, iynin, güzelin yanında, daha güzel bir dünya; ezilenin, sömürülenin, kısacası sınıfların olmayacağı bir dünya yaratmak için mi?

İşte sanatçıyı sanatçı yapan bu soruya vereceği yanıtıdır.

Ümit'in de dediği gibi: **"... kendi birey oluşunu tamamlayıp toplumsal sorunların karşısına kendi diliyle çıkmak isteyen sanatçılar varsa, hemen siyasi bir saf belirleyip kavgaya atılmalıdırlar."**(abç-EKİM)

Evet, sanatçı dediğin safını belirlemeli...

Kimin yanındasın sen kardeşim?

Kimin uğruna sanat yapıyorsun?

Burjuvaların süslü yatak odalarına, (birbirlerinin karılarını ayartıp atıkları anlarda) dekor olsun diye mi üretiyorsun tablolarını?

Şiirini, "milli günlerde" minnacık beyinleri zehirlesinler diye mi yazıyorsun?

Ya müziğini???

Çaresizlikten kıvranan insanları "kader"e mahkum olduklarına inandırmak için mi yapıyorsun?

Yoksa...

Yoksası sana kalmış, kararını ver: ya halktan yanasın, ya da halka karşı. Başka yolu yok bunun.

Unutma, siyasette olsun sanatta olsun 'tarafsızlık' yoktur, mümkün değildir. Tarafsızım diyenler aslında "güçlü"den yanadırlar; yani burjuvaziden yana....

Gorkk'yi sanatçı yapan bu taraf oluşu değilmiydi? Ya koca Nazım'ı, Neruda'yı, Yılmaz Güney'i ve daha nicelerini?

İşte, Ümit haklı olarak bu taraf olmayı reddedip aslında taraf tutan; kolayı seçen sözde sanatçılara duyduğu tepkiyi koydu ortaya öncelikle...

Peki, ama sen hangi taraftasın Ümit?

İşte burası biraz karışık....

Bir yanda, taraf tutmayı "reddeden", aslında burjuvazinin "uslu" çocuklarına dönüşen küçük burjuva sanatçılarına öfke duyan bir Ümit İnâtçı. Onlardan kendini ayırma gayreti içinde bir Ümit İnâtçı, diğer

"Emekçi sınıfına bağlı bir edebiyat. Bu edebiyat özgür olacaktır. İşte çoğu zaman anlamak istenmeyen gerçek bu. Sanatsal eylem ile siyasal eylem arasındaki ayrılmaz bağ. Bireysel – sanatsal mücadele ile siyasal sınıfsal mücadelenin birlikteliği."

Lenin

yanda;

"Sanatın politize edilmesine, dolayısıyla sanatın kendi özgürleşme alanına müdahale edilmesine karşıyım"(abç-EKİM) diyen bir Ümit İnâtçı...

Diyelim ki bu sözlerle politikacının sanata 'kaba' müdahalesini anlatmaya çalışıyor, sanatın politik müdahalelerle sanat olmaktan çıkarılıp, sloganlaştırılmasına, yani kısırlaştırılmasına karşı çıkıyor Ümit...

Ya şuna ne demeli:

"Bu nedenledir ki . sanat toplum için değil, topluma rağmen yapılmalıdır. Çünkü sanatın ütopyası yeni bir toplum yaratmaktır. İşte siyasetin sanattan alacağı ders budur.!"(abç-EKİM)

Başlığımızı "Ümit İnâtçı-Ümit İnâtçı'ya Karşı" koymamızın nedeni buydu. Kanımızca, Ümit büyük bir kafa karışıklığı yaşıyor.

Bir yanda 'safını belirle bayım' diyor, diğer yanda safsızlaşmak için elinden geleni yapıyor, Bir yanda Marksist olduğunu iddia ediyor, diğer yanda Lenin de dahil tüm Marksistlerin olmakla övündükleri ortadoks Marksistlere saldırıyor...

Bir yanda:

"Bu durumda gerçek bir ilerici sol aydınlanma hareketine ihtiyaç vardır. Bölük pörçük, kollektif olmaktan ve organik davranmaktan aciz arkaik sol oluşumlar yerine, zamanı yakalayan, günümüz insanının toplumsal ihtiyaçlarına endüstri devrimi tarihinden bakarak, değil, mikro teknoloji çağının içinden bakarak yanıt arayan yeni devrimci bir harekete ihtiyaç vardır."(abç-EKİM) derken, diğer yandan kendisine yapılan eleştiriler karşısında, "yeni devrimci bir harekete ihtiyaç vardır"ı unutarak 5 Ekim 1999 tarihli Avrupa'daki yazısında neredeyse EKİM MERKEZİ'nin kendisine komplo kurduğu sonucuna varıyor:

"Sanat bilimin ve felsefenin soğuk bedenine sıcak bir kalp yerleştirerek düşünüşe dokunuşu, dokunuşa da özdeksel duymayı katar."

Ümit İnâtçı

"Konuşmamı tamamladıktan sonra tetikte bekleyen eleştiri sorularının hemen şarjörden nasıl boşaldığını görünce olayı kavradım: bilenmiş ön yargılarla beni harcamak istedikleri apaçık ortadaydı. Halk dalkavukluğuna karşı ve uyduruk sanatçı züppeliğine karşı verdiğim kavgaya o kadar rahatsız etmiş ki "toplumsever" aydınlarımızı, beni aralarında dolaşan bir kötü ruh olarak görmeye başladılar. İşte bu saldırı bunun göstergesiydi. Belli ki bazı gençlerin bilinçsizliğini kullanarak etrafımda bir engisizyon çemberi oluşturmayı daha uygun buldular."(abç-EKİM)

Olmadı değerli İnâtçı...

Olmadı çünkü, eleştiriye karşı tahammülsüzlük bir sanatçıya yakışmaz. Hele de Marksist bir sanatçıya.

Biz EKİM MERKEZİ olarak konuşmada katılmadığımız noktalar olmasına rağmen, tartışmalara katılmamaya özen gösterdik. EKİM bildiği gibi 'çiçeği burnunda' bir merkez, katılanların büyük çoğunluğu her kesimden davetli kimselerdi. Bizler her zaman her platformda konuşan, tartışan, görüşleri şöyle-böyle bilinenlerdeniz. Bırakalım katılımcılar konuşsun dedik. Ne konuşmacılara ne de eleştirenlere müdahale etmedik. Konuşan, tartışan topluma ihtiyacımız olduğu inancındayız. "Sürü toplum" olmaktan çıkmanın yollarından biri de bu değil mi? Sen bu tavrımızı, korkunç bir önyargıyla, neredeyse, sana bir 'komplo' hazırladığımız sonucuna vardırırsın.

Sanatçının en belirgin özelliklerinden biri de 'önyargısız'lığı değil mi?

Neyse, geçelim bunu....

EKİM'in görüşlerine katılmadığı noktalar var dedik. Ona gelelim. Seninle tartışmak istediğimiz noktaların başında **"Sanat toplum için değil, topluma rağmen yapılmalıdır. Çünkü sanatın ütopyası yeni bir toplum yaratmaktır."**(abç-EKİM) tezin gelir.

Katılıyoruz, yerine ve zamanına göre sanat "topluma rağmen" yapılmalıdır. Senden toplumun hoşuna gitsin diye 'arabesk' sanatçı olmanı istemiyoruz...

Toplumsal, şahsi menfaatler uğruna, burjuvazinin 'koltuk değneği' oluşuna (sadece sanat açısından değil, aynı zamanda politik açıdan da) öfkeli olmana da bir diyeceğimiz yok.

Nazım gibi sen de halka:

"Dilim de varmıyor ama, kabahatin çoğu senin" diyebilirsin ve hatta daha fazlasını da....

Ama, kimin için, ne uğruna 'canım kardeşim'?

Ütopyan uğruna mı? Nedir ütopyan? "Yeni bir toplum yaratmak". Yeni bir toplum yaratmak sadece öfkelenmekle olmaz herhalde. Sadece sanatla da olmaz. Sen ne kadar "...sanatın politize edilmesine dolayısıyla sanatın kendi özgürleşme alanına müdahale edilmesine karşıyım" desen de sanat ile siyaset arasında 'Çin Setti' olmadığını görmeyi gerekiyor.

Lenin'in de dediği gibi:

"Emekçi sınıfına bağlı bir edebiyat. Bu edebiyat özgür olacaktır. İşte çoğu zaman anlamak istenmeyen gerçek bu. Sanatsal eylem ile siyasal eylem arasındaki ayrılmaz bağ. Bireysel – sanatsal mücadele ile siyasal sınıfsal mücadelenin birlikteliği."

İşte sanatçıların siyasetten öğrenmesi gereken, öğrenmekle kalmayıp sanat yaşamlarında uygulamaları gereken marksist bir yaklaşım. Sanatsal mücadele ile sınıfsal mücadele arasındaki 'lojik' değil, diyalektik ilişki...

Pek önemsemesek de, değinmeden edemeyeceğimiz son bir nokta daha var, değerli İnâtçı:

Karşımızda bir yanda burjuvaziye ve dalkavuk sanatçılarına duyduğu haklı öfke ile tanıdığımız Ümit İnâtçı; diğer yanda, Genel Yayın Yönetmeni olduğun 'İnsanzamanmekan' isimli derginin 1. sayısında, Kıbrıs Türk burjuvazisinin önde gelen isimlerinden Hakkı Atun'u bizlere "sanatsever" olarak tanıtmaya çalışan Ümit İnâtçı...

Karar ver, gerçek Ümit İnâtçı hangisi?

EKİM Kültür-Sanat-Üretim MERKEZİ
Yönetim Kurulu
10 Ekim 1999

Ayın İncileri

- * Kardak Kayalığı krizinde başrol oynayan boyalı basından Hürriyet'in manşeti "İnsanlığa ders veren Türkiye Yunanlı kurtarma timlerini Nobel Barış ödülüne aday gösterin".
Vay be! TC'nin burjuva medyasının kafasına depremde bir taş düşmüş olacak. Çünkü baş barışçı kesildiler. Sermayenin barış teranelerinin arkasında neler var acaba? Ne demişler? "Eğer düşmanın seni alkışlıyorsa bil ki yanlış yoldasın."
- * Denktaş her sıkıştığında "Ortaköy'e bile gitmem" demektedir.
Ama yine her defasında Patronlarının ıslık sesine koşma gitmektedir. Nitekim geçtiğimiz ayın ortalarında da ABD'ye giderek "Ortaköy'e bile gitmeyeceğini" ilgililere söyledi.
- * TC Devlet Bakanı ve Kıbrıs İşlerinden de sorumlu bakan Şükrü Sina Gürel "Plan mılan duymak istemiyoruz, sorunu Kıbrıs'ta iki halk çözecek" dedi.
Madem Kıbrıs'ta iki halk var ve bunlar karar verecek sana ne düşer bay Gürel? Kuzey'de sizin yarattığınız koşullar ve yapı 25 yılda hangi halkı bıraktı? Sosyo-kültürel, sosyo-ekonomik yapıyı yerle bir ettikten sonra bizle dalga geç. İyi mi!

Başyazı

yurt dışında aldığı bir hale gelmiştir. Tabii, sanayiden ulaşım, tarımdan turizme, iskândan ticarete tüm diğer sektörlerin içinde bulundukları sefil durumundan bahsetmeye gerek var mı?

Bu çökmüş ve kokuşmuş 'devlet' yönetiminden nasıl kurtulunur? Bu rezil yönetimi Kıbrıs Sorunu'na bağlayan ve usta değiştirmeyi kurtuluş sanan bazı küçük burjuva kesimler, kurtuluş için -tabii gerçekte TC sömürge sisteminin yarattığı siyasi ve ekonomik ranttan aldıkları payı riske edebilirlerse- yeniden heveslendiler. Çünkü büyük patron ABD yeniden Kıbrıs sorununun çözümü için insiyatifi ele almışa benziyor. Denktaş, Kleridis ve Ecevit'i teker teker ABD'ye çağırıyor. Kleridis'in ortaya koyduğu çözüm parametreleri de önce karşı çıktığı ABD önerileriyle uyum içinde. Özellikle, ABD emperyalistlerinin bir çözüm modeli içerisinde fiili olarak askeri ve siyasi rol üstlenmesine artık kimsenin bir itirazı kalmamış.

Ortaya konan öneriler gösteriyor ki, çözüm statükonun yasallaşmasının ötesinde birşey getirmeyecektir. Hatta Ada'nın ve halkın bölünmüş olarak kalması için ABD askerlerini gönderecektir. Emperyalistlerin bugüne kadar istedikleri de zaten buydu ve bugüne kadar ortaya koydukları kanlı senaryo da bu amaca yönelikti. Kıbrıs halkını birbirine düşman edip kırdırmak, bölmek ve ortaya çıkan boşluktan yararlanarak gerek Ada üzerinde gerekse Ortadoğu'da istedikleri gibi at oynatmaktır. Kendi çıkarları için Kıbrıs sorununu yaratan emperyalist güçler bu 'sorunun' 'çözümünde' de kendi çıkarlarını ön plâna çıkaracaklardır. Düşmanlığı ve ayrılığı yasallaştırarak 'çözüme' ulaşacaklardır. Dolayısıyla halkın beklentisi olan "barışçıl çözüm" hiçbir zaman emperyalistler tarafından Kıbrıs'a sağlanmayacaktır. Gerçek barışçıl çözüm Kıbrıs halkının ellerindedir ve yolu emperyalizmin ve onun yerli uzantılarının Ada'dan kovulacağı anti-emperyalist mücadeleden geçer.

KTAMS'IN SEMİNERİ İLGİ GÖRDÜ

Kıbrıs Türk Amme Memurları Sendikası'nın Lefkoşa Atatürk Kültür Merkezi'nde düzenlediği "Küreselleşen Dünya Düzeninde Demokratik Kitle Örgütlerinin Değişim Sorunları ve Soumluluklar" konulu seminer büyük ilgi gördü.

Seminerde sendika başkanı Ali Seylani, CTP başkanı Mehmetali Talat, YBH adına İzzet İzcan birer konuşma yaptılar. Ali Seylani konuşmasında "KKTC'de maalesef sivil toplum örgütlerinin yaşanan süreç içerisinde birer vitrin olmaktan öteye geçmesine fırsat verilmemiştir." dedi.

Seminerde esas konuşmacı olan Alpaslan Işıklı küreselleşmenin ve yeni dünya düzeninin dünya halklarına yoksulluktan başka birşey getirmediğini vurgulayarak Birleşmiş Milletler verilerinden çarpıcı örnekler verdi.

*Dünya'nın en zengin 358 kişisi Dünya nüfusunun yüzde 45'inin toplam zenginliğine eşit serveti elinde tutuyor. (Vay canına yaklaşık 2 milyar 800 milyon insanın toplam servetine 358 kişinin serveti eşit. Ne dünya be!)

*Dünyanın en zengin 3 kişinin serveti en yoksul 48 ülkenin servetine eşittir.

* En zengin 15 kişinin geliri Afrika'nın toplam gelirinden fazladır.

*1982- 1990 yılları arasında geri kalmış ya da gelişmekte olan ülkelere zengin olan ülkelere faiz ve benzeri amaçlarla aktarılan paranın toplamı ABD'nin 2. Dünya Savaşı sonrasında uyguladığı Marşal Yardımı'nın ekonomik boyutunun 8 katıdır.

*ABD'de 50 milyonun üzerinde insan sağlık servislerinden yararlanma karnesine sahip değildir.

*Londra'da 400 binden fazla insan evsizdir.

İşte Alpaslan Işıklı'nın seminerde altını çizdiği dünya profilinin kısa bir özeti. Bu özet bile bizlere "Yeni Dünya Düzeni-Küreselleşme" safsatalarının aslında azgınca artan emperyalist sömürünün takendisi olduğunu gösterir. Semineri izleyen ve AB-ABD Emperyalistlerinin "insancılığından" medet uman çevreler bu rakamlar karşısında hiç ürkmedi mi?

ASGARİ ÜCRET 115 MİLYON (153 STERLİN) (225 DOLAR)

Türk-Sen'in talebi üzerine toplanan asgari ücret komisyonu yılın 3. asgari ücretini 115 milyon olarak açıkladı. Türk-Sen'in talebi olan 130 milyon oyçokluğu ile reddedildi.

İhtiyat Sandığı başkanı Hüseyin Demirsu başkanlığında toplanan asgari ücret komisyonu her zamanki gibi devlet artı işveren temsilcilerinin çoğunluk oylarıyla saptandı. 115 milyon brüt olarak saptanan asgari ücret çıraqlara yüzde 30 indirimli uygulanacak.

Bu gelişmeler ışığında Türk-Sen başkanı Önder Konuloğlu TKP-UBP koalisyonunun işverenle kolkola, işçilerin ekmeğini çaldığını vurguladı. Hükümeti protesto eden Türk-Sen yeni asgari ücrete itiraz etti. Yasal itiraz süresi içinde asgari ücret yeniden görüşülecek fakat yine aynı kalacaktır. Çünkü bu ittifak (TKP-UBP-İşveren) yine istediğini yapacaktır.

Asgari ücreti sefalet ücreti olarak ele alan ve bir ailenin insanca yaşamasından uzak bir noktaya getiren bu anlayış her zaman emekçilerin önünde bir duvar gibi duracaktır. Bu duvarı aşmanın yolu örgütlülüktür. Bugün ülkemizde asgari ücretle çalışan kesimin yüzde 80'i örgütsüzdür. Örgütlü sendikalar da bu kesimin içinde bulunduğu durumu sadece protesto ile yetinmektedirler.

**TÜRK, YUNAN VE
KIBRIS
EMEKCİLERİ
BİRLEŞİNİZ!**

ABONE OLMAK İÇİN BANKA MAKBUZU İLE BU KUPONU ALTTAKİ ADRESE GÖNDERİN

YILLIK ABONE TUTARI : KIBRIS: 2,500,000 TL - TÜRKİYE: 3,000,000 TL - AVRUPA: 10 PAUND

ADINIZ, SOYADINIZ:.....

ADRESİNİZ:.....

**Banka hesabı: Kıbrıs Türk
Öğretmenler Kooperatif
Tasaruf Bankası
Hesap No: C 03443 -
Güzelyurt**

**Adres:
KIVILCIM YAYINCILIK
Bekiroğlu İşhanı, No: 1, MÜFTÜ
ZİYAİ SOKAK
LEFKOŞA (Mersin 10 - Türkiye)**

Hergün aşağı yukarı 24.000 kişi açlıktan ya da açlıkla ilgili nedenlerden dolayı ölmektedir. Bu, on yıl önceki 35.000'den ve yirmi yıl önceki 41.000'den daha düşük bir rakamdır. Ölümlerin üçte dördünü beş yaşın altındaki çocuklar oluşturmaktadır.

Günümüzde, gelişmekte olan ülkelerde, çocukların %10'u beş yaşına gelmeden ölmektedir. Elli yıl önce bu oran %28'di.

Kıtık ve savaşlar, açlıktan ölüm olaylarının sadece %10'unu meydana getirmektedir, oysa bu olaylar genellikle daha çok duyulmaktadır. Açlık yüzünden ölümlerin büyük çoğunluğu kronik kötü beslenmeden kaynaklanmaktadır. Aileler yeteri kadar yiyecek temin edememektedirler. Bunun nedeni de aşırı yoksulluktur.

Kronik kötü beslenme; ölüm dışında, göz bozuklukları, durgunluk, büyüme bozuklukları ve hastalıklara giderek açık hale gelme durumlarına neden olmaktadır. İleri derecede kötü beslenmiş kişiler temel vucut işlevlerini bile yerine getiremeyecek bir duruma gelmektedirler.

Dünyada 800 milyon kişinin açlık ve kötü beslenmeden muzdarip olduğu tahmin edilmektedir; bu rakam, her yıl hayatını bu nedenlerden dolayı kaybeden

2. CARE
3. Besin ve Gelişme Politikası Enstitüsü
4. Birleşmiş Milletler Dünya Besin Programı (WFP)
5. Birleşmiş Milletler Besin ve Tarım Organizasyonu (FAO)
6. Oxfam
7. Birleşmiş Milletler Çocuk Fonu (UNICEF)

Açlığın gerçekleri

insan sayısından 100 kat daha fazladır.

Yoksul insanların, kendilerini yeter hale gelebilmelerine olanak sağlayacak besin maddelerini üretebilmeleri için az sayıda kaynak çoğunlukla yeterli olmaktadır. Bu kaynakların arasında kaliteli tohum, gerekli uygun araç-gereç ve suya erişim bulunmaktadır. Tarım tekniklerinde ve besin saklama metodlarında yapılacak ufak ilerlemeler de yararlı olmaktadır.

Birçok açlık uzmanı, açlığı aza indirmenin en iyi yolunun eğitimden geçtiğine inanmaktadır. Eğitilmiş insanlar, açlığa yol açan yoksulluk zincirini kırma gücüne sahip hale gelmektedirler.

Kaynaklar (herbir paragraf için)

1. Açlık Projesi, Birleşmiş Milletler

düşününce

Dr. Armağan Karal DESEM

BIRAKIN GEREKÇE SİRALAMAYI.. ASIL SUÇLU BİZLERİZ...

"Bir Dost" eliyle yazılmış isimsiz bir mektup almıştık geçen yıl..

Dost dostsa, ismiyle dosttur...

İsmi gizlemeyi yeğlemez..

Gene de, "Bir Düşman" diye yazmadığı için sevinmeli miyiz?

Neyse...kendisi, "dost" görünmeyi yeğlediğine göre, bence bunun tek nedeni olabilir..

Ne dost, ne de düşman olamayacak kadar cesaretsiz...

Ne diyordu yazdığı "dost mektubunda"?

Tabii, benim belleğim kelime kelime aynıyı

anımsamama ne yazık ki müsait değil..

Belki de önemsiz bilgileri "store" yeteneğimin olmayışındandır..

Ancak aradan bir yıl geçtikten sonra yazdıkları çağrışım yaptığına göre, pek de önemsiz değilmiş demek ki.

Almışız denize müstakil, beşparmakların yamacında güzel bir ev, keyfimize bakıyormuşuz, daha ne istiyormuşuz "o insandan"?

"O İnsan" dediği de Denktaş Bey ha!

Habire aleyhinde yazıp duruyormuşuz...

Detaylarını eşim daha iyi anımsayacak, "dost" da onundu, mektup da çünkü..

Evvelki gün yanıbaşımızdaki İngiliz aileye yapılan baskını ve insanlık dışı muameleyi ve meskene ve özel yaşama tecavüzden tutun, birçok suçu bir anda işlemekten sakınmayan o "iki zavallı kahraman"ın yaptıklarını işitince tüylerim ürperdi, midem bulandı, tüm yaşam fonksiyonlarım darmadağın oldu...

Tıpkı iki hafta kadar önce, gazeteci Sertaç Görgüner'in iğrenç ve insanlık dışı katlinin ardından duyumsadıklarımın aynıydı herşey...

Onbeş günde bir, birkaç "Kurban" vermek de alışkanlık haline mi geliyor artık yoksa?

Bunu da mı kanıksamaya başladık?

"Suçlular hemen yakalanmış"!

Ne güzel!

Bir rahatladım, bir rahatladım ki sormayın..!

Çoluk çocuğun haline mi yanarsın, tecavüz edilip yaşamı söndürülene mi, suçluları bulduk deyip kanatlanan "evraka!"cılara mı, sözümona "acaba bu işler neden oluyor?" başlığıyla yapılan "bilimsel" analizlere mi,

İmzasız mektubun sahibi "dost"un yazdıklarına mı...

Yoksa bu ülkenin neden bu hallere düşürüldüğüne hiç aldırmayanların vurdumduymazlığına mı?

Evet, İngiliz ailenin de arkasında Akdeniz, önünde Beşparmaklar vardı "dost"...

Hem de bizimkine hiç de benzemeyen güzel bir villaları..

Zaten bizimkine "villa" demek yemin ederim! çok büyük patavatsızlık olur...

Ha bugün ha yarın yıkılacak diye korkuyla oturduğumuz bir baraka işte...

Denktaş Bey'in "tazmin" edilmesi için diken üstünde beklediği de cabası..

Herhalde İngiliz aile, rahatı için elinden geleni esirgememişti villasını yaparken..O nedenle kıyaslamak bile abes ama..

Ama onların da bu ülkede yaşamaktan pişman olmalarını engelleyemedi..

Ne akdenizin üzerinde açan beyaz papatyalar, ne de Beşparmakların o heybetli bakışı bu vahşeti önleyemedi..

Neden dersiniz?

Nedeni açık değil mi?

Tüm Uluslararası antlaşmaları, bir tarafa bırakmış bir yönetim..

"Tanınmalıyım" diye obsesyon içinde kıvranan bir lider(!)

Devlet demeye bin şahit getirirler de kabul edilemez Uluslararası hukuk-dışı bir "devlet"...

Garantörlük maskesi altında Kıbrıslıya yaşamı zindan edenler...

İşgalciler, lahmacuncu dükkanı açar gibi, kumarheneler, fuhuşhaneler ticarethaneler açanlar...

Kimlikle gelip, kimliksiz dolaşmasına izin verilenler, verenler...

Nüfusu eritilen, yapısı sürekli değiştirilen bir toplum... Üretimden el çektilerip zavallı durumuna düşürülen bir halk..

İşgal altında demokrasicilik oyunu oynayanlar... Bu halkı "eşşek" yerine bile koymayanlar..

Her kıvdıklarında, halka "hoş" demekten kendilerini alamayanlar..

Karanlık işlerinin gün ışığına çıkarılmasından ürktükleri için o koltuklarda ortaçağın karanlık perdesi arkasına saklananlar...

Sürekli olarak korkutulan bir halk...

Korkunun ecele faydası mı var ki korkuyorsunuz? İşte size bir sürü neden..

Bu ülkede insanca yaşamak isteyen bir yolunu bulur... Ve en güzel yol, ayağa kalkıp başkaldırmaktır bu düzene!

Bunca kötü karşısında susmak daha kötü değil mi? Hey, ben sen o...hepimiz..

Brakın gerekçe sıralamayı...Asıl suçlu olan bizleriz...

Kıbrıs'tan kısa...kısa...

Askerlik Yasa Siyasi Rant Kavgasına Dönüştü

Ülkemizde zorunlu olan askerlik 24 aylık bir süreyi kapsamaktadır. TC ve Kıbrıs Türk Yöneticileri askerlik yasa tasarısı altında kamuoyuna açıklamalar yapmaktadırlar. Bu açıklamaları 3 noktada toplamak mümkün;

- 1- Askerlik süresi kısaltılacak. (süre açıklanmadı)
- 2- Profesyonel askerliğe geçiş yapılacaktır.
- 3-Bedelli askerliği genişletmek.

Özellikle 3. nokta olan bedelli askerlik olayındaki "12 bin sterlini veren askerden muaf olacak" yaklaşımı halk arasında öfkeye yolaçtı. Halk çocukları zorunlu askerlik yaparken zengin çocukları para ödeyerek askerlikten muaf olacaklar deniyor.

Bu noktada halkın tepkiselliğini anlamak mümkün. Yalnız sol çevrelerin bu konuya yaklaşımını anlamak olası değil. "Zengin çocukları da askerlik yapsın" yerine halk çocukları zenginlerin çıkarları için zorunlu askerlik yapmak zorunda değildirler" yaklaşımı işin özüdür. Zengin burjuva çocukları kendi kaygıları ve kavgaları için silah altına gidebilirler. Kaldı ki bizler bu gibi silahlı güçlerin dağıtılmasını istiyoruz.

Polis Kendi İçinde Narkotik Operasyonu Yaptı

1999 yılı içinde yapılan narkotik operasyonunda ele geçen esrar, eroin v.s türü uyuşturucuların poliste kaybolduğu, hatta bunları birçok polisin pazarladığı iddiaları ortaya atıldı. Polis içinde bu nedenle gizli bir operasyon yapılarak birçok polisin görev yeri değiştirildi.

Polisin bu tür yaklaşımlarını kabul etmeyenler işler rayından çıkınca müdahale edip bu tür olayların "münferit olduğunu" vurgulamaya başladılar. Oysa yakın geçmişte karakollarda kaybolan teneke dolusu uyuşturucular, polis kontrolündeki eroin kuryelerinin (Gülen İçöz) yurt dışına kaçırılması v.s. unutulmadı.

Günlük basında hemen hemen her gün uyuşturucu haberlerine rastlandığı ülkemizde polisin başarılarından söz edilmektedir. Oysa uluslararası uyuşturucu ticaretinin transit merkezlerinden biri olan Kıbrıs'ın kuzeyinde ciddi hiç bir başarı ortada yoktur. Susurluk sürecini hatırlayın. Tarık Ümit, Ömer Lütfi Topal, Abdullah Çatlı ve buradaki maşalarını hatırlayın. Karapara ve uyuşturucuya darbe vurulup vurulmadığını anlarsınız.

ETİ Çalışanları Maaş Alamadı, Eylem Yaptı

ETİ Teşebbüsleri'nde çalışan 70 kişi Eylül maaşlarını alamadıkları için eyleme gittiler. ETİ çalışanları bir KİT olan bu işyerindeki sorunların sorumluluğunun UBP-TKP Koalisyon Hükümetinde olduğunu vurgulayarak hükümeti protesto ettiler.

Meclise yüyüyen çalışanlara çeşitli sendikalar da destek verdi. Koalisyon ortağı TKP'nin başkanı Akıncı'yla görüşen çalışanlara Akıncı "ETİ ya kapanacak ya da ufalacak" dedi. Sosyal-demokrat Bay Akıncı kestirme yolu buldu! ETİ ya kapanır ya da ufalanır.

Siyasilerin "arpalık" olarak kullandığı KİT'leri batırıp sonra da çalışanları sokağa atmaları yeni değildir. Bu siyasilerin çalışanların dostu olmadığı ortadadır. Yaşasın Aslan Akıncı ve TKP!

AMERİKA KATİL YETİŞTİRMeye DEVAM EDİYOR

Amerika'nın Doğu Timor'daki katliamı düzenleyen çeteleri eğittiği daha yeni konu olmuşken, şimdi de Kolombiya'da katliamcı çeteleri eğittiği ortaya çıktı. Tabii ki Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıslı işçi,devrimci olup da Amerikanın bu tür işleri sürekli örgütlediğini bilmeyen, bu ülkenin insanlık düşmanı suçlar işlemiş ve işlemekte olan bir yönetime sahip olduğunu bilmeyen yoktur. Pardon, bu sıralarda Amerika ve Avrupa Birliğinde insanlık düşmanı rejimler değil de demokrasi ve insana saygı örneği gören eski ve yeni solcu tiplerini unutmamıştık.

Amerika Kolombiya'yla ilgili olarak sadece katil çeteleri oluşturmakla kalmıyor. Aynı zamanda ve bu çetelerin yeterli olmama ihtimalini göz önüne alarak Kolombiya'yı işgal etmek için bölgesel bir güç örgütlemeye hazırlığı yapıyor.

İşte kendilerine solcu diyen bazı kişilerin demokrasi ve insan hakları savunucusu Amerikanın aynı tipten başkanı olarak gördükleri canı ve rezil Clinton'un 21.09.99 da Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda yaptığı konuşmada değindiği, ve ilk örneklerinden biri olarak Doğu Timor'daki müdahaleyi gösterdiği, 'bölgesel güçler' önerisinin ardında

yatan mantık budur. Dünya emperyalizmine karşı artan isyan potansiyeline karşı tedbirler alıyorlar. Kolombiya'da köylüler ve yerlilerin gerilla mücadelesi onların Kolombiya'daki rejimlerini sarsmakta olduğundan ve son yirmi yıldır sürdürülen çete katliamına rağmen bir türlü önlenemediğinden dolayı, Kolombiya için açıktan 'bölgesel güçlerle müdahale' projesi, gizli olarak yürütülen bu proje şimdilerde açığa çıktı. Tabii ki bu müdahale Kolombiya'yı yönetenlerle işbirliği içinde planlanıyor.

Casuslar ve CND

(Nükleer Silahlanmaya Karşı Kampanya)

KSG-Londra
(Özel) -

Doğru Almanya'nın İngiltere'deki casus çalışmaları konusu bu sıralarda ayyuka çıkmış durumda. CND de bundan nasibini alıyor. O kadar ki, bu örgütün 1989'da başkanlığını yapmış olan Bruce Kent adlı bir papaz CND'ye yöneltilen suçlamaları cevaplamak zorunda kaldı. Bu konuda 21.09.99 tarihli The Guardian gazetesinde çıkan makalesinden bir parçayı hükümetlere muhalif faaliyet yürüten tüm örgütlere bir uyarı olması için olduğu gibi sunuyoruz:

'Her iki ajan da (ABD ve SSCB ajanları) tabii ki, boş işle meşgul olmaktadır. (CND'den. bn) Daha açık bir örgüt var mıydı? Herkes üye olabilirdi. Kararlar halka açık toplantılarda alınır ve hemen basılırdı. Hepimiz, daha Cathy Masseter MİS'dan (İngiliz Ülke İçi Ajan Servisi) cesurca ayrılıp hükümetin gayri kanuni faaliyetlerinin ne kadar yaygın olduğunu anlatmadan önce de telefonların dinlendiğini ve mektupların açıldığını biliyorduk. Bilmediğimiz şey, MİS'in ofisimize gönüllü ayaklarında bir ajan yerleştirdiği. O kişi, her ne kadar kendi üstlerine benim bir 'sözde Marksist' (bu kadar sapıklık da olmaz) olduğumu söylemişse de, yaşlı ve çok iyi bir baydı.'

IMF RAPORU

IMF 23.09.99 tarihli The Guardian gazetesinde değinilen bir raporunda ABD'nin ticaret açığındaki ani ve yüksek artışa değindikten sonra şöyle diyor: 'Borsadaki hisse senetleri fiyatları aşırı yüksek. Bunlar hızlı bir düşüşe geçerse, ABD ekonomisini tümünden etkileyip tüketim ve güvenlik hissine darbe vurabilecek. Bu da Japonya burnu üstü düşmüşlüğünden daha yeni kurtulmaya çalışırken ve Avrupa daha yeniden canlanmasının ilk aşamalarında iken Dünya ekonomisinin iyi gelişme ihtimallerini tehlikeye sokabilir.' 'Amerika'da büyük zorluklar ve dengesizlikler oluşuyor ve bu tüm Dünya'da çalkantılara yol açabilir'.

Malumunuz olduğu üzere biz bu tehlike çanlarına epey bir zamandır değinmekteyiz. Gel gelelim vardığımız yerde değerlendirmelerimizde bazı değişiklikler yapma lüzumunu hissetmekteyiz. Sadece beklenmekte olan hisse fiyatlarında 1929 usulü çöküşün bir türlü gerçekleşmemesi nedeniyle değil, bu beklenti döneminde gözlemlediğimiz uygulanan yöntemler nedeniyle de. Şöyle ki, Anglo-Saxon ittifakı Dünya'nın ham madde, bilhassa petrol tekelini elinde tutmayı sürdürebiliyor. Aynı şekilde ve Euro para birimi daha etkinliğini oluşturmadağı oranda Dolar ve Banka/ Borsa üzerindeki, yani finans alanındaki tekel konumunu da sürdürebiliyor. Bunlar, bilhassa o aşırı boyutlarda ve yıllardır sürmekte olan ABD ticaret açığı da göz önüne alınırsa ticaret alanında da Dünya'yı kendilerine bağımlı kılmış durumdadır. Bu şartlarda Almanya, Fransa, Japonya ve evet Rusya bu Anglo-Saxon ittifakın askeri ve siyasi olarak da kendini gösteren hegemonyasına karşı ufak tefek direnişlerden fazla bir şeyler yapmaz, yapamaz ise ve Dünya'nın geri kalan kesiminde, relatif olarak geri ve güçsüz ülkelerinde bu ittifaka göbekten bağımlı iktidarlar sürdürükçe bu Anglo-Saxon ittifakı Almanlar ve Japonlardan sürekli fidye alabilecek, Rusların canına okuyabilecek, geri ülkelerin hoşafını çıkarabilecek ve böylece borsalarda iniş çıkışları iyi kötü plânlayabilecek. En kötü ihtimalle, bu iniş çıkışların faturasını kendileri, kendi büyük şirketleri dışındakilere ödettirebilecek.

Bu satırlar yazılırken Borsalar düşüşe geçmişti. İzleyelim ve daha tutarlı sonuçlara varmak için bilgilerimizi detaylandıralım. Bu arada Amerikan ve İngiliz borsaları çökerse, bunun herkesin başına çökeceğini de bilelim. Ve bunun Anglo-Saxon ittifakının sağda solda, geri ülkelerde finans çöküntüleri düzenlemesinden daha acılı olsa da, aynı zamanda daha devrimci sonuçlara yol açacağını da unutmayalım. Böyle bir çöküntü, metropoller de çalkantılar dönemine sokacaktır çünkü.

DELİ DANA HASTALIĞI

Şu ana kadar İngiltere'de Deli Dana Hastalığından 43 kişi öldü. Geçenlerde ise, halkın sağlığından sorumlu kişi, bu hastalıktan, 15 sene öncesinde dana eti yemiş olanlarda dahil, milyonlarca kişinin ölebileceğini ilan etti.

Bu sözleri duyunca, Avrupa ülkelerinin insan severliği karşısında dizi titreyen pek çok solcu tiplmesi hemen İngiltere'nin bu ihtimale karşı önlem alacağını ve milyonlarca vatandaşının ölmemesi için milyarlarca sterlin harcayacağını ilan edecektir. Etmelidir.

Gel gelelim bu yönde herhangi bir gelişme yok. Anlaşılan o ki, bu çok insan sever İngiliz hükümeti ve onun hizmetini gördüğü bir avuç barbardan oluşan mali oligarşi takımı milyarlarca sterlini gözden çıkaracağına, milyonlarca insanın canını gözden çıkarmayı tercih etmektedir.

Her bir gelişme, her bir olay şu basit olguyu tekrar tekrar ispatlamaktadır. Emperyalist kapitalizm barbarların yönettiği bir toplumsal düzendir. Siyasetle uğraşan, veya yazan çizen ve bu düzende insanlıkla herhangi bir bağ görenler, korkak ve insanlıkla bağıni yitirmiş tiplerdir.

43 gencecik insan bu hastalık nedeniyle, en rezil bir şekilde, aylar süren bir can çekişle öldü. Görünen o ki daha niceleri de ölecek. Bu mu insanlık.

Doğu Timor'da kan durmuyor

Ağustos ayında BM gözetiminde, Doğu Timor'da yapılan referandumda, Endonezya işgali altında bulunan ülkenin bağımsızlık kararı çıktı. Ancak Endonezya yanlısı milis çeteler Endonezya askeri birliklerinin desteği ve koruması altında D. Timor halkına karşı bir katliama giriştiler. İngiliz gazetesi The Observer'in bildirdiğine göre, katliamları gerçekleştiren milisleri ABD ve İngiltere eğitti. Eğitim için İngiltere'nin bir milyon sterlin harcadığı, ABD'nin de "Demir Denge" adlı bir pro-

gram uyguladığı belirtildi. "Kopassus" adı verilen elit Endonezya askeri birliğinin de bu programda eğitildiği ve bu birliğin 1975 yılında D. Timor'un işgali sonrasında gerçekleştirilen ve 200,000 kişinin öldürüldüğü katliamda görev aldığı kaydedildi.

Katliamları durdurmak üzere BM şemsiyesi altında ve Avustralya'nın önderliğinde bir askeri birlik D. Timor'a giderek yönetimi ele aldı. Bölgeye yiyecek ve barınma yardımları ulaştırılmaya

başlandı. Katliamdan kaçan bazı mülteciler geri evlerine dönerken, bazıları hâlâ daha milislerin saldırılarından korktukları içi n dağlarda v e y a m ü l t e c i kamplarında

barınmaya devam ediyorlar. Milislerin bazı mülteci kamplarına da saldırıdıkları bildirildi.

Yurtdışında yaşamak zorunda

birakılan, Nobel Barış ödülü sahibi D. Timorlu bağımsızlık önderlerinden rahip Ximenes Belo da geçtiğimiz hafta D. Timor'un başkenti Dili'ye döndü.

Londra Mektubu Emperyalist Oyunlar ve Doğu Timor

Amerika'nın kontrolündeki Birleşmiş Milletler kendisine, daha doğrusu kapitalizm adına, yeni pazarlar ve iş/işçi kurmayı başardı.

Yılların emeği verilmiş Doğu Timor - Endonezya'ya "bağlı" adası - sonunda verimli hale getirildi. Çelişki; en verimli halinin insanlığın en verimsiz koşullar olarak bildiği savaş ve savaş sonrası durumunda ortaya çıktı.

Sanırım niye savaşın verimsiz ve yıkıcı olarak nitelendirildiği değil, nasıl olur da, kimler için verimli olduğu incelenmeye değer. Yani bu savaş durumundan kimlerin, ne şekilde yararlandığı...

Olayı gerek cahilliğim gerek daha anlaşılır bir hale gelmesi için basitleştirmeye karar verdim. Şu şekilde... "Özgürlük", "Self determination" diye haykıran bir gurup insan; onları, daha geçen güne kadar, dilim-dilim doğrayan Militan guruplar; bu barbarlara sözde karşı olan fakat gerçekte onlara destek olan Endonezya askeri; ve tabii ki bütün bu katliamlara 100%(!!) karşı duran B.M. Malesef zekam olayı bundan daha karmaşık bir şekilde yorumlayamıyor. Amma, sizlerin bana yardımcı olacağınızdan eminim!?!

Neyse, konumuza geri dönelim. Bu gurupların ilişkileri:

Ne zamandan beri Doğu Timor "halkı" özgürlüğü tattı da, kimlerin sayesinde bu sevdaya kavuşmak için taleplerde bulundu? Aklıma hemen birkaç ay önce düzenlenen o söze Referandum geldi. Tuhaf...Endonezya Devleti; "buyur ahali, söyle bakayım bağımsızlık istermisiniz?" diye buyurdu, bizimkiler de "hee, ver bakalım" der demez Endonezya askerinin yetiştirdiği, ve aynı zamanda bir yandan görmezden geldiği fakat başka bir yandan gözetim altında tuttuğu, Militanlar döküldü sokaklara. Başladılar kıyıma.

Size bu söylediklerim birşeyler anımsattı mı? Bana öyle geldi, doğru mu yanlış mı bilmem amma sanki da Türkiye'deki 1960 öğrenci olayları buna benzer bir şekilde gelişmiş...Bir patırtı bir gürültü bütün "Özgürlük"çüler" dökülür sokağa, arkasına tutuklamalardan katliamlara kadar herşey bir anda patlak verir...

Her ne halse.

Tabii bir yanda ise benim gibi saf olanlar "B.M.'nin bu olaylarda hiç mi hiç haberi yoktu, ta ki katliamlar başlasın" diye kendi kendini avuttur! Ve bu katliamları gören B.M. Müdahaleye geçer.

Müdahaleye geçer, bu köpeklerden 10-15, belki daha fazlasını tutuklar, diğerlerini tutuklar, ya da kendileri pes edip kaybolurlar. Endonezya askeri ise geri adım atar ve sahneyi tamamı ile B.M.'ye bırakır. İlk etapta kendi önerdiği daha sonra ise reddettiği öneriyi kabul eder. Unutmamak gerek, bütün bu gelişmeler sırasında ise yüzlerce Doğu Timor yerlileri Avustralya ve Avrupa'ya kaçırlır. Ve sonunda B.M. adaya yineden huzur getirir.

Tuhaf;

1- Madem ki bu insanlara, Doğu Timor halkına kendi kendilerini yönetme hakkı vermeyecekti niye sordu bu Endonezya hükümeti referandumda sorduğu soruyu?!

2- Dahası, madem kabullenecekti niye ilk etapta çekilmeyip yetiştirdiği askeri gerillanın ölümüne sebep olup, hemen arkasına çekildi?!

3- Niye B.M.'nin gelmesini bekleyip pisi pisine çekildi?!

Bunlarla kalmadı! Farkındamısınız yoldaşlar! Bir savaş bitmeden hemen ardına başka bir tane başlar! Eee? Bu da sonuna geliyor. Sıradaki kim dersiniz? Hiç sorarmısınız kendi kendinize? Daha doğrusu ve daha önemlisi "bizim sıramız gelince biz ne bok yeyeceğiz?" diye düşündünüz mü? Yoksa arkanızda **Kos Koca Türkiye** var diye mi düşünüyorsunuz? Bir daha düşünün!

Ne mi yapabilirsiniz?

Gittiğiniz yolu iyi seçiniz, yoksa sizi de kandırır da, satar da bu başınızdakiler, Doğu Timor'u sattıkları gibi!

İngiltere'de elektrikçiler grevde

21.09.99 tarihinde İngiltere'de Elektrikçiler 'Wild Cat' (Vahşi Kedi) adıyla anılan Kanunlara uymayan bir Grev yaptılar. Londra'da Jubily Line (inşaat edilmekte olan bir metro tren hattı) ö Kraliyet Opera Binası (Büyük Tamirat/ yenileme işi) ve gayri meşhur Yüzyıl Kubbesi (31 Aralıkta hazır olması gereken bir inşaat işi). Bundan başka Liverpool'da, Glasgow'da, Eninbrough'da, Manchester'de, Newcastle'da, Hull'da ve Sandwich'de de aynı gün ve aynı şekilde grevler oldu.

Elektrik işçilerinin bir özelliği var. Onlar bundan 6 ay kadar önce ve Jubily Hattı inşaatında yine aynı tür grevler düzenlemiş ve işverenden bir yığın haklarını alabilmişlerdi. Bu sonucu elde etmek için kullandıkları en önemli yöntem bir yandan resmi sendikaya üye olurken, bu üyelikle birlikte ve kendi aralarında yarı-legal ve sendikadan tamamen bağımsız bir 'rank-and-file' (taban) örgütü kurmalarıdır. Bu örgüt üyelerinden haftalık (İngiltere'de işçi ücretleri haftalık ödendiğinden) katkı toplayıp, bu katkıları otoritelerin ulaşamayacağı yerlerde saklayıp bir grev fonu oluşturmuştur ve bu fon sürekli zenginleştirilmektedir. Bu sayede elektrikçiler kanunları bahane ederek greve gitmeyen, yani işçilerin haklarını korumak için kılını dahi kıpırdatmayan sendikalardan bağımsız olarak hareket etme ve böylece sadece patronları değil ama aynı zamanda sendika bürokrasisini de köşeye sıkıştırma, zorlama imkanı elde etmektedir. Bu çaba daha 6 ay kadar önce sadece Londra'da bir iş yeriyle kısıtlıydı. Son grev dalgası gösterdi ki, şimdi tüm ülkeye yayılmış durumdadır.

Elektrikçilerin sendikalarından bağımsız bir örgütlenmeye girişmiş olmaları örgüt disiplinini sarsmak vb. türünden yorumlarla karşılaşılabılır, hele kanunları çiğneyerek böylesi grevler örgütlemeleri. Böylesi eleştiriler yapıldı da. Mesela Sir Ken Jackson tarafından. Kim mi bu Sir? Bu Sir elektrik işçileri sendikasının başı, Genel Sekreteri. Elektrikçilerin kanuna rağmen grev yapmalarına karşı çıkmasının yanında, elektrikçilerin haftada 1200 sterlin kazandıklarını, daha ne istediklerini ilan

eden bir sendika önderi bu tip(siz). Halbuki elektrikçilerin normal gelirleri saati 7.42 sterlin, en iyi şartlarda çalışanlarının saati 10.53 sterlin. Aşırı fazla mesai bile yapsalar haftada 1200 stelin almaları imkansız. Ayrıca aşırı fazla mesai yapmak demek, yapmakta oldukları işi aşırı çabuklukta bitirmek ve dolayısıyla işsiz kalmak demek- bu olayın sağlık ve can güvenliği yönüne değinmiyoruz bile.

İşçi mücadelesinin anavatanı olan İngiltere'de, sendikal örgütlenmenin anavatanı olan İngiltere'de işçi hareketi en başlara geri götürülmüş durumda. Hatta daha da kötü şartlara geri gidilmiş durumda. Şimdi sadece grevleri ve böylece işçilerin patronlara karşı haklarını aramalarının en önemli silahlarından birini kullanmayı yasaklayan kanunlarla mücadele etmek zorunda kalmıyorlar, aynı zamanda bu kanunlara, patronlara uyum gösteren sendika yönetimiyle de mücadele etmek zorunda kalıyorlar.

İşte elektrikçiler İngiltere'den doğru tüm sınıf kardeşlerine, iyi ve ciddi bir hazırlıkla ve kararlı olundukça bu ikili mücadelenin verilebileceğini ve patronlara karşı ve sendika yöneticilerinin ihanetine rağmen zafer kazanılabileceğini gösteriyor. Elektrikçiler önümüzdeki Çarşamba, 29 Eylülde yeni bir kanuna rağmen grev yapacaklarını ilan ettiler bile.

Bu grevler İngiltere'nin çok insancıl ve radikal tiplerini de korkutmuşa benzer. The Guardian gazetesi hemen konuyu ele almalı ve patronlara ve hükümete akıl veriyor. İşte yeterince elektrikçi yetiştirmesenz, elektrikçi kıtlığı olur ve de acil yapmak zorunda olduğunuz işlerde onlara ihtiyacınız olursa (Londra'da ki tüm işler böylesi işler mesela) onlarda tekel konumlarını kullanıp size pek çok şeyi empoze eder. Siz en iyisi öyle bir işçi yetiştirme metotları geliştirin ki onlar sizi köşeye sıkıştırmasın. Başka bir değişle işçilerin patronlarla olan kavgasında herkes yerini açık seçik ortaya koymak zorundadır. Bunlarda işte böylece işçi sınıfı açısından neyin nesi olduklarını ortaya koymaya zorlanmışlardır. Herkesin rengi mücadelede görünür. Orada tavır takınmak gerekli hale gelir.

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

İstihbarat örgütleri de testten geçer

Yine Mehmet Eymür'ün kitabından öğrendiğimize göre bir ülkenin istihbarat teşkilatının başarısını öğrenmek için onu teste tutmak mümkündür. Bu test içerisinde Operasyonel Güç'ün testini Eymür şu başlıklar altında topluyor:

- “a) Politik çevre
 - cinayetleri tasvip
 - gizli faaliyete muvafakat
 - siyah propandaya izin verme
- b) Kendi gelen ajanları idare şekli
- c) Taraf değiştiren ve iltica edenlere davranış şekli
- d) Köstebek yerleştirme
- e) Çift taraflı ajan idaresi
- f) Verimli sızma faaliyetleri
- g) Taktik kabiliyet”

Eymür, cinayetleri tasvip maddesiyle ilgili bir de dipnot düşmüş. Dipnot aynen şöyle: “CIA'nın suikastler düzenlemesi, 1976'da CIA Direktörü Stansfield Turner zamanında Başkan Ford'un imzaladığı bir emirle yasaklanmıştır. Halen bu emrin yürürlükte olup olmadığı bilinmemektedir. Başkan Bush'un CIA'nın eski bir yöneticisi olması, Körfez Krizi'ndeki gelişmeler ve Saddam problemi, bu emrin yürürlükten kalkması için geçerli sebepler olabilir.”

Yani Eymür istihbarat örgütlerinin dilediğince suikastler düzenlemesinin doğallığına ve zorunluluğuna dikkat çekiyor, bunu yasaklayan Ford'u eleştiriyor, neyse ki Bush'un CIA kökenli olması nedeniyle halden anlar olduğunu söylüyor, üstüne üstlük Körfez'de bunca sıkıntı yaşanırken suikast düzenlemenin engellenmesi kadar abes bir şey olamayacağını anlatıyor.

Tabii Eymür'ün bu eleştirileri suikastleri bir müddet için de olsa durduran Amerika için, yani bizim için böyle bir sınırlandırma ve yasaklama söz konusu değil. Böyle bir engelleme olsaydı, Eymür ilk olarak kendimizi eleştirirdi. Gizli örgüt ihtiyaç duyduğunda, Saddam gibi bir problemi çözmek için suikast düzenleyecektir, bundan daha doğal ne olabilir ki?!

Eymür, örgütün başarılı sayılabilmesi için uygulanacak testten bahsediyor, ama ne yazık ki testin cevapları kitapta yer almıyor. Olsaydı eğer, bugüne kadar düzenlenen suikastlerin ve siyasi cinayetlerin listesine bakarak notunun kaç olduğunu da öğrenebilecektik.

Görüldüğü gibi istihbarat teşkilatının görevlerinin nerede istihbaratla başladığı nerede suikastle bittiği belli değildir. Milli İstihbarat Teşkilatı bu faaliyetlerini sürdürürsün, öte yandan; özel savaşın sürdürülmesinde uzmanlaşmış özel örgütlere de ihtiyaç duyulmaktadır.

Bu özel örgüt İtalya'da Gladio, Almanya'da Gehlen Harekâtı, Sword, Fransa'da Rüzgâr Gülü, İngiltere'de Secret British Network Revealed, Belçika'da SDR-8, Hollanda'da NATO- Command, Avusturya'da Schwert, Yunanistan'da B-8 adıyla anılmaktadır. Türkiye'de ise belirli bir isim konmamakla beraber, zaman zaman Ergenekon ismi telafuz edilmektedir. Ama ismi ne olursa olsun kontrgerilla faaliyetlerinin Özel Harp Dairesi tarafından yürütüldüğü ve yönlendirildiği bir gerçektir. Bu örgütlerin koordinasyonu da NATO merkezinden yapılmaktadır.

Düşmana -ki burada söz konusu düşman, askeri saldırıda bulunan bir düşman değil, sermayenin iktidarına karşı olan herkesi kapsayacak denli geniş bir kesimi kastetmektedir- karşı sürdürülecek özel savaşın özel örgütleridir bunlar. Kontrgerilla talimnamesinde gördüğümüz gibi yalan haber yaymaktan cinayete kadar her yöntem de, bu özel örgütün özel mücadele biçimidir.

Ekonomik olarak Türkiye'yi tamamen kendi denetimine alan emperyalizm, kendine göbekten bağlı sermayenin yanı sıra yine kendine tamamen bağlı gizli örgütler aracılığıyla da her yolun meşru olduğu bir mücadele sürdürerek egemenlik alanını denetlemektedir. Türkiye 4 Nisan 1952'de NATO'ya girdikten sonra 27 Eylül 1952'de Özel Harp Dairesi, o zamanki adıyla Seferberlik Tetkik Kurulu kurulmuştur. Özel Harp Dairesi adı tam da sürdürülen özel savaşın anlatan bir isimdi. Kontrgerilla talimnamelerinde anlatılan özel savaşın ne olduğunun fazlaca ortaya çıkması ve Özel Harp Dairesi isminin kontrgerillaya yaptığı çağrışımından olsa gerek, ÖHD ismi Özel Kuvvetler Komutanlığı olarak değiştirildi. Tabii ki değiştirilen yalnızca isimdi, kontrgerilla talimnamelerine uygun olarak sürdürülen faaliyetler değil.

7

EVRENSEL BASIM YAYIN Semih HİÇYILMAZ

“CIA'nın suikastler düzenlemesi, 1976'da CIA Direktörü Stansfield Turner zamanında Başkan Ford'un imzaladığı bir emirle yasaklanmıştır. Halen bu emrin yürürlükte olup olmadığı bilinmemektedir. Başkan Bush'un CIA'nın eski bir yöneticisi olması, Körfez Krizi'ndeki gelişmeler ve Saddam problemi, bu emrin yürürlükten kalkması için geçerli sebepler olabilir.”

Emperyalizmin, Marshal yardımı, AID kredileri gibi yollarla patronlar yetiştirdiğini görmüştük. Bunların salt ekonomik olarak bağlı olmadıkları, doğal olarak siyasi olarak da emperyalizme bağlılıkları iç içe geçmiş bir gerçektir. Bir ekonomik örgüt, bir noktadan sonra istihbarat teşkilatına dönüşmekte; bir kültür vakfı, aynı zamanda casusluk faaliyetlerinin içerisinde olabilmekte; bir sanat kurumu propaganda faaliyetlerinin merkezi olarak kullanılabilmektedir. Bunların tamamı, emperyalizmin ve sermaye iktidarının sağlamlaştırılması ve devamı amacıyla organize edilmektedir. İşte bütün bu organizasyonlar Amerikan kaynaklı kontrgerilla talimnamelerinde formüle edilmiştir. Her ülkede olduğu gibi bizde de Türkçeye çevrilen talimnameler uygulanmak üzere dağıtılmış ve harfiyen uygulanmıştır.

CIA'nın, AID ve benzer kuruluşlarla ekonomik olarak kendi kadrolarını yetiştirme faaliyeti, siyasi alanda da CIA'nın benzer paravan örgütleri vasıtasıyla Amerika'nın bu ülkelerdeki siyasi kadrolarını yetiştirme faaliyeti olarak sürmektedir.

Türkiye'nin önemli bazı siyaset adamlarının geçmişlerine bakacak olursak bu gerçek bütün çarpıcılığıyla ortaya çıkar.

Bugün Cumhurbaşkanı olarak köşkte bulunan Süleyman Demirel daha siyasi faaliyetlerine başlamadan önce bile Amerika'yla yakın ticari faaliyetleri olan bir işadımıydı. Süleyman Demirel, Eisenhower Vakfı'ndan burs alarak Amerika'ya eğitilmek üzere götürülen ilk Türk'tür. Eisenhower Vakfı'yla Türkiye'den Amerika'ya gönderileceklerin seçimini de ölene kadar, AID desteğiyle kalkındırılan işadamlarımızdan Nejat Eczacıbaşı yapmaktaydı. Eisenhower'ın antikomünist niteliğinden bahsetmeye fazlaca gerek yok. Demirel Amerika'da aldığı eğitim sonrası döndüğü Türkiye'de bir müddet sonra iş hayatına atılır. Bu faaliyeti sırasında Amerika'nın ünlü Morrison fimasının Türkiye'deki maaşlı temsilcisiydi. 1964 Ağustosunda Başkan Johnson'un görevlendirdiği General Porter Demirel'le de görüşmüş ve Johnson'a olumlu fikirlerini ilettiği. Kasım ayında AP Genel Başkanı Ragıp Gümüşpala tıpkı Turgut Özal gibi beklenmedik bir kalp krizinden ölünce AP Genel Başkanlığı'na Demirel seçilir. Seçilir seçilmez de bütün ülkede antikomünist kampanyaya hız verilir.

Defalarca kez seçimlerle, iki kez de darbeyle koltuğunu kaybeden, ama bugün köşkte oturan Demirel, siyasi hayatına Amerika'da aldığı eğitimle başlamıştı. Hüseyin Baybaşın'ın “Tüm karanlık ilişkilerin tepesinde Demirel vardır” demesi pek boşuna olmasa gerek.

Türk siyasal yaşamında yer alan bir diğer parlak isim Bülent Ecevit de, tıpkı Demirel gibi Amerikan bursuyla eğitim gören bir siyasetçi. Ecevit, petrol ve finans tekeli Rockefeller'in bursundan önce, USIS bursuyla gördüğü eğitimden sonra Çalışma Bakanlığı yapan Ecevit'in, işçi alehtarı faaliyetleri ve çalışma yaşamına ‘hediye’ ettiği lokavt unutulmamalı. Ecevit'in çok şey öğrendiği Amerika'daki hocalarının başında CIA'nın yetiştirdiği önemli isimlerden ABD eski Dışişleri Bakanı Henry Kissenger bulunuyordu.

Alparslan Türkeş de kurmay albaylığı sırasında Amerika'da eğitim görenlerdendi. 1955-58 yılları arasında

Washington'da görev yapmıştı.

Turgut Özal'ın Amerika'ya bağımlılığı, ve tüm önemli alanlara yetiştirdiği prenslerinin tamamının Amerika'da eğitimden geçtikleri biliniyor.

Tansu Çiller'in, aldığı eğitimin ötesinde taşıdığı Amerika pasaportuyla ABD'ye bağlılık yemini ettiği, bir başka bilinen gerçek.

Yine kontrgerilla örgütlenmesinin boyutlarına dönecek olursak, ülkenin parlamentodaki tüm kadrolarının Amerika tarafından eğitilmiş olması, tüm büyük iş adamlarının Amerikan sermayesinden aldığı destek, yaygınlığı göstermek açısından anlamlıdır.

Son derece dal budak salmış bir örgütlenme içerisinde sivil, askeri her kesimden unsurlara dayanarak, her türlü yol denenerek, tüm para kaynakları kullanılarak, her kesimle işbirliği yapılarak, her türlü rezalet, pis ilişki, cinayet, katliam mübah sayılarak bir savaş sürdürülecektir.

Bu savaş, sermayenin egemenliği için sürdürülen bir savaştır ve bu savaşta hiçbir kural yoktur.

KONTRGERILLANIN ÖRGÜTLENMESİ

Sermayenin iktidarına hâle gelmemesi için her yol denenerek sürdürülecek savaşta, kontrgerilla talimnamelerinde örgütlenmesi gereken kişi ve kesimler açık açık anlatılıyordu.

FM 31-16 simgeli kontrgerilla örgütlenmesi içinde ACC (Bölge Koordinasyon Merkezi) kurulması önerilmişti. Bu örgütlenme içinde de bulunması gerekenler şunlardı:

- 1) Yerel polis müdürü
- 2) Okul idaresi ve müdürleri
- 3) Önde gelen din temsilcileri
- 4) Yargıçlar ve diğer hukuk temsilcileri
- 5) Sendika lideri veya liderleri
- 6) Etkili basın yayın organlarının yayımcıları
- 7) Büyük iş ve ticaret kuruluşlarının temsilcileri
- 8) Diğer etkili kişiler

Büyük iş ve ticaret kuruluşlarının temsilcileri ile siyasi parti liderlerinin, Amerika ve CIA denetiminde nasıl kalkındıkları ve eğitildiklerini görmüştük. Bu özel savaşın içerisinde önerilen diğer kesimlerin temsilcilerine ve bu kesimlerde sürdürülen kontrgerilla faaliyetlerine göz atalım.

Görevdeki ilk durak Amerika

Polis müdürlerinin, kontrgerilla örgütlenmeleri içerisinde üzerine düşenleri fazlasıyla yaptıkları ortadadır. Meslekte belirli bir seviyeye geldikten sonra Amerika'ya eğitim görmeye gitmeyen polis şefi yok gibidir.

Panama ABD üslerinde Southern Command'a bağlı kontigerilla okullarında bugüne kadar düzenlenen 40 kursta 30-40 bin personel eğitildi. Bu eğitimi görenlerin 170 tanesi, ülkelerinde Devlet Başkanlığı, Başbakanlık, Genelkurmay Başkanlığı gibi görevlere kadar yükseldi.

John F. Kennedy Özel Savaş Okulu, Almanya'da Obberammergaus'daki 20. Özel Kuvvetler Komutanlığı, Ayaklanmalara Karşı Koyma Okulu, Songav'daki Paraşüt Okulu; askerlerin yanı sıra birçok polis şefinin eğitim gördüğü okullardır. Buralarda fiziki eğitimin yanında özel savaşın diğer incelikleri de öğretilmektedir.

Özel Tim'in kurucuları ve eğitimcilerinin hemen tümü ya Amerika'da, Almanya'da eğitim görmüş, ya da Amerikalı uzmanların Türkiye'de eğitimine tabi tutulmuştu.

‘Eğitim de bizim işimiz’

Okul idaresi ve müdürlerden kastedilenlere bakacak

(devamı 8. sayfada)

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

olursak, bunda ilk olarak Milli Eğitim kadroları içerisinde faşist kadrolaşmayı görmekte yarar var.

İlkokuldan başlayarak eğitimin tüm kademesi içerisinde ırkçı görüşler ve antikomünist içerikli ders kitapları, Milli Eğitim Bakanlığı'nın tavsiyesiyle okullarda okutuluyor. Bu ideolojik eğitimin yanı sıra, son dönemlerde geliştirilmeye çalışılan, lise ve üniversitelerde görev yapacak özel güvenlik birimlerinin örgütlenmesi, okul sıralarında gelişebilecek sermaye aleyhtarı faaliyet ve düşüncelere engel olma amacıyladır. 12 Eylül 1985'te, YÖK merkez binasında, tebliğcilerin kimliğinin açıklanmadığı bir konferans düzenlenir. Bu tehliğler daha sonra YÖK eski Başkanı İhsan Doğramacı'nın önsözleriyle kitap haline getirilir. Kitabın adı, "Türkiye'de Anarşi ve Terörün Sebepleri ve Hedefleri"dir. Kitapta üniversitelerdeki gençlik mücadelesine karşı önlemler bir talimat niteliğinde belirtilmişti.

Daha da ötesinde kurulan özel okullar, özel üniversitelerle, kadro yetiştirmenin yanı sıra, sermaye iktidarının sağlamlaştırılmasını sağlayacak araştırmalar, burslar, yarışmalarla ideolojik savaşın sürdürülmesi de hedefleniyor. Binlerce ağacın kesildiği bir arazide inşa edilen Koç Üniversitesi, Amerika'daki Rockefeller Üniversitesi'ni hatırlatıyordu.

Kontrgerillanın dini faaliyetleri

Din ile devlet işlerinin birbirinden ayrı olduğunun propagandası her fırsatta yapılmakla birlikte, din ve din adamları, sürdürülen bu savaşta özel bir önem taşımaktadır. Susurluk tartışmaları sırasında bu pis işlere gırtlığına kadar batmış olan 59 kişinin içerisinde yer alan ünlü "din âlimi" Fethullah Hoca, bu alanda bir ömektir yalnızca. Türkiye'nin yanı sıra, Orta Asya cumhuriyetlerinde kurduğu özel okullarla yıllardır sürdürdüğü yayılcı faaliyet, Hoca'nın bilinen bir yönüdür. Şimdilerde de aynı ülkeleri hedefleyen Asya Finans Kuruluş, buralarda ticari ilişkiler yürütmektedir. Bugün Asya Finans, birkaç yıl önce İhlas Holding'in izlediği yoldan ilerlemektedir. Eğitim faaliyetleri ve onlarca şirketle kurulan holdinglerin yanı sıra haftalık dergi, günlük gazete ve televizyon kanalları, yürütülen faaliyette başvurulan yöntemlerdir.

Eski Diyanet İşleri başkanlarından olan Fethullah Gülen; Zaman, Samanyolu, Cihan Haber Ajansı, Aksiyon, Sızıntı gibi basın yayın faaliyetleri ve Asya Finans, Asya Holding, İş Hayatı Dayanışma Derneği gibi kurumlarıyla biliniyor. Demirel'den Ecevit'e, Hikmet Çetin'den Çiller'e kadar herkesle görüşen, Genelkurmay'la irtibat içinde olan Gülen; sürdürdüğü eğitim faaliyetleriyle de kontrgerilla örgütlenmesinin tipik örneklerinden biridir.

Kontrgerillanın psikolojik savaş faaliyetlerini sürdüren TİB (Toplumla İlişkiler Başkanlığı), dini faaliyetlere verdiği ağırlıkla da göze batmaktadır. TİB'in merkez binasını kiralayan olarak, Özel Harp Dairesi Başkanı görülmektedir. Özel Harp Dairesi'nin, özel savaşın bir türü olarak psikolojik savaşa verdiği önem ortadadır. Bu faaliyetler içerisinde, basın yayından dini örgütlenmelere kadar geniş bir alan yer almaktadır. Özellikle 1980 sonrasında, TİB, bütün Avrupa'da açtığı dini dernekler ve camiler aracılığıyla, buradaki Türkiyeli toplum arasında çalışmaya özel bir önem vermiştir. Yine Hüseyin Baybaşın'ın anlatımlarında görüldüğü gibi, Şükrü Balcı gibi polis şefleri, bizzat Avrupa'daki bu örgütlenmenin başında yer almıştır. Sonraları bu camiler, dini dernekler, spor kulüpleri, her türlü karanlık işin çevrildiği yerler haline gelmiş, uyuşturucu pazarlaması bile buralardan yapılır hale gelmiştir. Abdullah Çatlı ve Oral Çelik'in buralarda kaldığı ve işlerini yürüttüğü de, İsviçre hükümetinin hazırladığı raporlara geçmiştir.

Camilerin hızla yayılması üzerine, bunları bir çatı altında toparlamak üzere, örneğin Belçika'da Türk-İslam Kültürü Dernekleri Federasyonu'na bir vakıf kurma görevi verildi. Bu federasyonun başkanı olan Selahattin Saygın'ın Ağca ile görüştüğü, gazetelerde yer almıştı. Bu örgütün Almanya'daki uzantısı olan Türk İslam Kültür Dernekleri

Birliği'nin kurucuları arasında, 12 Eylül öncesinin katillerinden Musa Serdar Çelebi de bulunuyordu.

Avrupa'daki bu federasyonlarla ilişkiyi de, Diyanet İşleri Başkanlığı Tayyar Altıkulaç sürdürür. Almanya'daki istihbarat teşkilatı BND ile Türk istihbarat teşkilatlarının yakın işbirliği bilinmektedir. Türk istihbarat teşkilatlarının Almanya'daki faaliyetlerine BND tüm imkânlarıyla destek olmaktadır. Hocking ve Rosenheim'deki eğitim merkezlerinde Türk istihbaratçılarına teknik yönden eğitim verirken, Weilheim'da bulunan büyük bir gizli komplekste ise diğer konularda eğitim verilmektedir. BND Almanya'da

Rüşvetin belgesiyle beraber suçüstü yakalanan İlhan Paşa, Savcı Doğan Öz cinayeti davasından da tanınmış bir isimdir. Savcı Doğan Öz'ün katili İbrahim Çiftçi mahkeme tarafından üç kez idamla cezalandırılır. Bu idam kararları her defasında Yargıtay tarafından geri gönderilir. Dördüncü kez verilen idam cezası Askeri Yargıtay Daireler Kurulu'nda 7'ye karşı 8 oyla bozulur ve kendi itirafına ve tanıklara rağmen İbrahim Çiftçi beraat ettirilir. İbrahim Çiftçi'yi aklayan imzalardan biri de İlhan Paşa'ya aittir.

yaşayan Türkiyeli muhalifler hakkında elde ettiği bilgileri Türk istihbarat teşkilatlarına vermektedir. Bu birçok defa mahkeme belgeleriyle kanıtlanmıştır. Almanya'da Türkiye'nin psikolojik savaşa ilişkin hazırlıkları ve faaliyetleri de BND'nin bilgisi dahilinde ve büyük ölçüde işbirliği içerisinde sürdürülmektedir.

Tayyar Altıkulaç, Avrupa'da ve Türkiye'de Diyanet kadrolarına, psikolojik savaş örgütü TİB elemanlarınca seminerler verilmekte ve Diyanet kadrolarını kontrgerilla uzmanlarına eğitirmektedir.

TİB'in başında bulunan Ertuğrul Zekai Ökte, daha önce de MGK Genel Sekreterliği'nde danışman olarak görev yapmıştır. Ökte, aynı zamanda Aydınlar Ocağı üyesidir ve 12 Eylül darbesinden sonra kurulan Danışma Meclisi'nin de üyesi seçilmiştir.

İslamcı bir parti imajıyla bir dönem tereddütler yaratan RP hakkındaki tereddütleri giderebilmek amacıyla, Erbakan Amerika'ya çağrılarak, aralarında büyük ölçüde CIA görevlilerinin bulunduğu dinleyicilere, George Town Üniversitesi'nde bir konferans verilir.

Yıl 1984'tür ve konferans sonrası tereddütler giderilmiştir. RP'nin iktidar olmasında bir mani görülmemektedir.

1993'teki Refah Partisi'nin 4. Olağan Kongresi'nde, 35 emekli subay RP'ye katılır. Bu subayların 10 tanesi İstihbaratçı, Özel Harpçi subaylardır. Bunlardan biri olan Sami Karamısı; Faisal Eğitim Yardımlaşma Vakfı başkanıdır ve daha da ilginç, Özel Harp Dairesi'nin eski başkanlarındandır.

Amerika'nın eski Ankara Büyükelçisi Morton Abramowitz'in 1996 Ekimi'nde İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan'la yaptığı özel görüşmede, Erbakan'dan sonra Refah Partisi yönetimine Erdoğan'ın gelmesinin kendileri tarafından olumlu karşılanacağına dair görüş belirttiği basına yansımıştı. Abramowitz eski Ankara Büyükelçisi olmasının yanı sıra ABD Dışişleri Başkanlığı İstihbarat ve Analizler Dairesi eski başkanı ve CIA Başkanlığı'na aday isimlerden en kuvvetlisi.

Yargının terazisi kontrgerillanın elinde

Yasalar, daha yazılırken sermayenin egemenliğini koruma amacıyla yazılmıştır. Yasalarda, buna karşı gelenler için, faaliyeti ne olursa olsun, karşılığına denk gelecek bir madde bulunmaktadır.

Ama yasalarla düzenin garantiye alınmasının ötesinde,

hem çoğu zaman bu yasalar bile düzenleyicileri tarafından çiğnenmektedir hem de savcı ve hakimler, sürdürülen özel savaş içerisinde özellikle eğilinmesi gereken bir kesim niteliği taşımaktadır.

Türkiye'nin hukuk tarihi, yasalara bile denk düşmeyen, yalnızca iktidarın beklentilerine cevap verecek tarzda sonuçlanmış davalarla doludur. 12 Mart sonrasında Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın, 12 Eylül sonrasında 17 yaşındaki Erdal Eren'in idamları; bu politik yargılamalara iki örnektir yalnızca. Bilhassa 1980 sonrasında; hakimlerin, delile ve şahide ihtiyaç duymadan jet hızıyla sonuçlandığı onlarca idam davası mevcuttur.

Yine, Gazi Mahallesi Katliamı'nın sorumlusu olan polislerle, Metin Göktepe'yi döverek öldüren polislerin bir türlü yargılanamayıp davanın ilden ile gezdirilmesi; yargının işleyişine örnek olarak gösterilebilir.

Mafya-kontrgerilla ilişkilerinin her zaman tam ortasında olmuş olan Dündar Kılıç'ın, tüm davalarının Şişli Adliyesi'nde görülmesi, yalnızca bir tesadüf olmasa gerek.

En tepedeki Demirel'den en alttaki uyuşturucu kaçakçısına kadar herkesle kurduğu sıkı bağların adamı olan Yafes Öztürk'ün, yargının babası olarak anılması ve yapıdaki tüm atamalarda söz sahibi olması yargının işleyişine örnek olarak verilebilir.

Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonunun raporuna göre, Uğur Mumcu suikastını araştırma sırasında Ankara DGM Başsavcısı Nusret Demirel'in gösterdiği olağanüstü engelleme çabaları soruşturmayı kilitleyen başlıca etkenlerden biridir. Orhan

Taşanlar'ın Ankara Emniyet müdürlüğü döneminde Demirel'a ilişkin bir hatırası bu savcının hukuk anlayışını anlatmakta. Taşanlar, gözaltındaki bir sanığı normal süresinden fazla tuttuklarını, bunun da hukuki olarak problem yaratabileceğini sezdiklerini anlatır. Buna kılıf uydurmak için giriştikleri çabada Nusret Demirel'in yardımlarının kendilerine çok faydalı olduğunu, geçmiş tarihle gözaltı süresini uzatılması kararını aldıklarını ve her şeyin yoluna girdiğini yemekli bir sohbette elinde mikrofonla sahnedan bir hoş anı olarak anlatmaktadır Taşanlar.

Teraziye elinde tutan kızın gözlerinin bağlı olmasından anlatılmak istenen adaletin gözü kördür demek midir acaba?

Ya da bu terazi Askeri Yargıtay Başkanı İlhan Paşa'nın yaptığı gibi aldığı rüşvetleri tartması için mi kullanılmaktadır?

Emek gazetesinin 23 Ocak 1997 tarihli sayısında tapu kayıtlarının da yayınlandığı 'İşte Rüşvetin Belgesi' başlıklı haberde onaylanmış müebbet hapis cezasının rüşvet karşılığı nasıl beraate dönüştüğü anlatılmaktadır. Uyuşturucu kaçakçılığı işinde birçok devlet yetkilisiyle beraber olduğunu söyleyen Hüseyin Baybaşın'ın amcası Sıkıyönetim Mahkemesi'nce yargılanmış ve müebbet hapse mahkum edilmiştir. Baybaşın'ın Askeri Yargıtay Başkanı Tümgeneral İlhan Şenel'le yaptığı pazarlık sonucunda müebbet hapis cezası Askeri Yargıtay tarafından bozulur ve Baybaşın'ın amcası serbest bırakılır. Bunun üzerine de anlaşma gereği olarak Altınoluk Kandaklar mevkii 3027H pafta ve 2665 parseldeki Hüseyin Baybaşın'ın adına kayıtlı beş katlı süper lüks villa Paşa'nın hanımı Türkiz Şenel adına devredilir. Haberde 26.3.1992 tarihinde 1426 yevmiye numaralı devir işlemi gösteren ilgili tapu kayıtlarını gösteren sayfanın fotokopisi de yayınlanmıştır.

Rüşvetin belgesiyle beraber suçüstü yakalanan İlhan Paşa, Savcı Doğan Öz cinayeti davasından da tanınmış bir isimdir. Savcı Doğan Öz'ün katili İbrahim Çiftçi mahkeme tarafından üç kez idamla cezalandırılır. Bu idam kararları her defasında Yargıtay tarafından geri gönderilir. Dördüncü kez verilen idam cezası Askeri Yargıtay Daireler Kurulu'nda 7'ye karşı 8 oyla bozulur ve kendi itirafına ve tanıklara rağmen İbrahim Çiftçi beraat ettirilir. İbrahim Çiftçi'yi aklayan imzalardan biri de İlhan Paşa'ya aittir.

-SÜRECEK-

'İki toplumlu konser' engellendi

Bir süre önce Türkiye ve Yunanistan'da yaşanan deprem felaketleri ilgili ülke halklarını, ülkemizdeki insanları ve tüm dünyayı derinden yaralamıştır. Bilindiği üzere her iki ülkedeki depremzedelerin ihtiyaçlarının karşılanabilmesi için neredeyse tüm dünya ülkeleri ve halkları örnek bir dayanışma içerisine girmiş ve bir çok yardım kampanyaları düzenlenmiştir. Bu bağlamda tüm dünyada benzeri yapıldığı şekli ile tüm geliri depremzedelere bağışlanacak ortak bir etkinlik yapma fikri Kıbrıs'ın her iki kesiminde yaşayan gençler tarafından ortaya atılmıştır. Kuzey Kıbrıs'tan TKP, CTP ve YBH Gençlik Kolları, Güney Kıbrıs'tan EDON, EDEN, EDİ, NEDİK ve NEDİSİ Gençlik Örgütleri 9 Ekim 1999 Cumartesi öğleden sonra ara bölgedeki Ledra Palace Hotel'de "UNITED CYPRIOT YOUTH: CONCERT FOR EARTHQUAKE VICTIMS" başlığı altında geliri eşit şekilde paylaşılacak ve Birleşmiş Milletler aracılığı ile depremzedelere ulaştırılmak kaydı ile bir yardım etkinliği düzenlenmesine karar vermişlerdir. Etkinliğe her iki taraftan birer müzik topluluğu ile birer halk dansları ekibinin katılımı tasarlanmış olup gerekli düzenlemelerin yapılabilmesi için Birleşmiş Milletlerin ilgili birimleri ile temasa geçilmiştir. Aynı zamanda gerekli izinin verilmesi için KKTC Dışişleri ve Savunma Bakanlığı'na 21 Eylül 1999'da yazılı bir dilekçe verilmiştir. Üç siyasi partinin gençlik kollarının bu ortak başvurusuna 4 Ekim 1999 günü sözlü bir yanıt verilmiş ve etkinliğe izin verilmemiştir. Gerekçe olarak da etkinliğin "İki toplumlu etkinlik" kapsamına girmesi gösterilmiştir. Tarafımıza yazılı yanıt verme isteğimize ise ilgili bakanlık şu ana kadar olumlu bir cevap vermemiştir.

Böylesine anlamlı bir etkinliği böyle bir gerekçe ile yasaklayanlara aslında sorulması gereken tek soru şudur: Gölcük'te ve Atina'da enkaz altında kalan küçük çocuklara Yunanlı veya Türk kurtarma ekipleri ellerini uzattıkları zaman acaba bu küçük çocuklar "aman haa iki toplumlu yardım kapsamına girer" deyip ellerini çekip göçük altında yatmaya devam mı etselerdi?

Son bir aydır gerek Türkiye'de, gerek Yunanistan'da gerekse Kıbrıs'ta ilgili ilgisiz bir çok kuruluş ve sanatçı bu amaçla etkinlikler, konserler düzenlemiş, tüm bu etkinliklerde Yunan ve Türk bayrakları yanyana dalgalanmış, gerçek bir dostluk ve dayanışma havası, çok da iyi bir amaca hizmet için, oluşturulmuştur. Bundan 10 gün önce Yunan ve Türkiye Dışişleri bakanları bundan

sonra olabilecek deprem afetlerinde beraber çalışacak olan ekiplerin oluşumu için BM genel kuruluna bildiri sunmuş, iki gün önce Yunan Dışişleri bakanı Türkiye deprem bölgesinde Yunanistan tarafından yaptırılan prefabrik evleri depremzedelere dağıtmıştır. Hatta iş o safhaya gelmiştir ki yine yaklaşık bir hafta önce Girne'de bir otelde bu amaçla düzenlenen bir defilede Türk, Yunan ve KKTC bayrakları beraber dalgalanmış "her şey depremzedeler yararına" gibi çılgınlıklar atılmıştır. Böylesine bir ortamda amacı sadece ve sadece her iki ülkedeki depremzedelere yardım olan bu benzeri etkinliği bile yasaklayan "yasakçı ve bağnaz zihniyeti" şiddetle protesto ederiz. Bu şahin zihniyet ne yazık ki böylesine insancıl bir düşüncenin önüne geçmiştir. Her iki toplumu her türlü ortamda birbirinden uzak tutmaya çalışan bu zihniyet iki toplumun bir araya gelmesinden o kadar rahatsız olmaktadır ki, sanki yukarıda bahsedilen gelişmeler hiç yaşanmamış gibi davranarak yine bildik tutumunu sergilemeyi sürdürmüş "barış ve dayanışma" ortamına bir darbe daha vurmaya başarabilmiştir. Siyasi parti gençlik kolları olarak Kıbrıs Türk ve Rum toplumlarının birbirini anlayabilmesini ve dayanışmasını zorlaştıran dahası imkansızlaştıran ve bir önceki hükümet tarafından Ocak 1998'de alınmış olan Bakanlar Kurulunun "İki toplumlu etkinlikleri askıya alma" kararının bir an önce kaldırılmasını talep ederiz. CTP Gençlik Kolları YBH Gençlik Kolları TKP Gençlik Kolları

İSRAİL: ADIM ADIM ÇEKİLİYOR

İsrail, Ekim 1998 tarihinde Filistinle imzalanan Wye Plantation Anlaşması uyarınca işgali altında tuttuğu Filistin topraklarından %7'lik bir bölümünü Filistin'e iade etti. Devredilen bölge Batı Şeria'da yer alıyor. Anlaşma uyarınca 350 Filistinli siyasi mahkum da serbest bırakıldı. İsrail hapisanelerinde daha 1900 siyasi mahkum bulunmaktadır. Anlaşma bunların yanında Gazze ile Batı Şeria arasında Filistinlilerin serbestçe seyahat edebileceği iki koridorun açılmasını Gazze'de bir limanın inşa edilmesini kapsıyor. Filistin ile İsrail arasındaki nihai barış görüşmelerinin 2000 yılının sonunda tamamlanması öngörülmektedir.

Mini Yorum

Eğitimde karmaşa sürerken TKP destekli Bay Altınay öğretmene yüklenmeyi sürdürüyor. Nedir Bay Bakan'ın yapmak istediği? "Yeni bir sistem, buna bağlı olarak öğretmeni buna uydurmak"

Sendikalar ise Bakan'ın dayatmalarına boyun eğmeyeceklerini ilan ederek direnişe geçtiler. Basın, Televizyonlar Bay Bakan'ın emrinde. Palavranın bini bir para. Beslemeleri ise iş başında.

İşin özü 25 yıldır ülkede siyaseti ve buna bağlı olarak her şeyi şekillendiren Denktaş-UBP kligi Eğitim ve Sağlık paralı hale getirip yozlaştırmışlardır. Özellikle eğitimde kolej olgusundaki ısrarları dolayısı ile eğitim mahfolmuş veli parasal olarak soyulmuştur. Müfredatlar TC'den, yasal dayatmalar ve uygulamalar TC'den. Tüm bunlar 25 yıldır yaşanmaktayken İki Koalisyon döneminde de Eğitim ve Sağlık CTP ve TKP'ye verildi. Sözde demokrat bu partiler de sistemin yozlaştırdığı ve dağıttığı bu iki sektörü düzelterekleri iddiası ile öğretmen ve doktorlara yüklenmektedirler. Akılsızca doğal müttefikleri olan bu kesimlerle dalaşmaktadırlar. Denktaş ve UBP de oturmuş bu dalaşı zekle izliyorlar. Siz hiç Denktaş'ın ve Eroğlu'nun Eğitimden şikayet ettiklerini duydunuz mu? Hayır. Çünkü bu bozuk sistemin yaratıcıları onlardır.

Altınay ve TKP halkçı ise bütçeden eğitime, sağlığa ayrılan payı artırırlar. Özel ders ve kurs adı altında ortaya çıkan soygunu kökten kazımak için olmayan kolej maskaralığına son versinler. TC'den dayatılan şoven ve ülkeye yabancı müfredatları çöpe atsinlar. Yoksa UBP-Denktaş ikilisinin piyonu olarak daha da zavallılaşacaklar.

Acaba diyorum Sayın Bakan ve TKP bu misyonda istekli ve bilinçli miler? Neden olmasın, DAÜ çıkışlı Bay Altınay ne de olsa TC'nin bir memuru gibi çalışan Rektör'ün yardımcısı değil miydi? Adamı gökten zembille Bakanlığa boşuna getirmediler besbelli.

Aferin Denktaş. Aferin Eroğlu. Bu ahmaklar oldukça siz daha çok halkın ensesinde boza pişirirsiniz.

Not : TKP beslemelerinin yırtınmalarına cevap bile vermek içimden gelmiyor. Ne demiş Engels "Reformizm, Ayrıcalıklar ve bol ücretler karşılığında ilkelerin burjuvaziye satılmasıdır" Acaba bu beslemelerin ilkeleri var mıydı?

Ropörtaj:

ÜLKEMİZDEN GÖÇMEN İŞÇİ PORTRELERİ

KSG: Kıbrıs'a nereden geldiniz?

İ.K: Kahraman Maraş, Elbistan.

KSG: Gelirken beklentileriniz nelerdi?

İ.B: Abim Kıbrıs'ta çalışırdı, onun vesilesiyle geldim. Farklı bir beklentim yok.

KSG: Kıbrıs'ta iş koşullarınız ve ücretlerinizden bahsedermisiniz?

İ.B: Günde 12-13 saat çalışıyoruz. Bu koşullar iyi olur mu? Ücretler de oldukça düşük ama, başka seçeneğimiz yok.

KSG: Sendika, sigorta, 8 saatlik iş günü sizin için ne ifade eder?

İ.B: Bu güne kadar sendika, sigorta ve de 8 saat çalışma gibi bir durumumuz olmadı. Elbette bütün işçiler için sendika iyi bir şeydir. Ama, maalesef yok. Ne yapabiliriz?

KSG: Kıbrıslı işçilerle bağınız var mı?

İ.B: Çalıştığım yerde bütün işçiler Türkiyeli, Bulgar ve Romen de var. Kıbrıslı yoktur. Başka da bir bağımız yok.

İ.B: Bu güne kadar sendika, sigorta ve de 8 saat çalışma gibi bir durumumuz olmadı. Elbette bütün işçiler için sendika iyi bir şeydir. Ama, maalesef yok. Ne yapabiliriz?

KSG: Ülkenize dönecekmişsiniz?

İ.B: Şimdilik dönmek veya sürekli kalmak gibi kesin bir düşüncemiz yoktur.

KSG: Kıbrıs'ta kalıp sömürüye karşı mücadele etmek gerekir mi?

İ.B: ...

KSG: Sizin için en önemli 3 sorun nedir?

İ.B: Kıbrıslının bize ikinci sınıf insan muamele ve ücretlerin çok düşük oluşu.

KSG: Patronların sizlerle Kıbrıslı işçiler arasında ayrım yaptığına inanıyorsunuz?

İ.B: Bizde Kıbrıslı yok ama, Romenler, Bulgarlar var. Romenlere ve Bulgarlara daha iyi, nedense biz TC'lilere daha kötü davranıyorlar.

KSG: TC'li patronlarla Kıbrıslı patronlar arasında bir fark var mı?

İ.B: Bizim patronlar iki ortaktır; biri Kıbrıslı diğeri Türkiyeli. Kıbrıslı daha iyi davranıyor.

KSG: İşçi sınıfının kardeşliğine inanıyorsunuz?

İ.B: Tabii inanıyorum.

İ.B: Günde 12-13 saat çalışıyoruz. Bu koşullar iyi olur mu? Ücretler de oldukça düşük ama, başka seçeneğimiz yok.

KKTC'de sendikalar ve sendikal mücadele

Hazırlayan: Nazlı Şahin

Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası'nın kuruluşundan ve amaçlarından sözeder misiniz?

- KTÖS 1968 yılında özellikle kamu kesiminde örgütlenen ilk sendikadır. Kuruluş ilkeleri sadece emeğin savunulması değil, bunun yanında o dönemin askeri, bürokratik devlet anlayışına karşı demokrasi kavgası, ülkenin daha demokratik bir noktaya gelmesi kavgasıyla birlikte kurulan bir sendikadır. 1968'den 1974 yılına kadar, önüne koyduğu hedeflerle bunları gerçekleştirmektedir. Nitekim kuruluş döneminde askeri-bürokratik devlet anlayışının, sendikamıza "kızıklar" diyerek yapmış olduğu saldırılar ortadadır. Asker ve benzeri unsurların baskılarıyla, silahların gölgesinde yapılan genel kurullarımız olduğu, tüm üyelerimizce bilinen bir gerçektir.

KTÖS'ün özelleştirmeye bakışı nedir?

-Dünya genelinde uygulanan özelleştirme ile, bugün Kıbrıs'ta gündeme getirilen özelleştirme anlayışı arasında, yaklaşım olarak belli farklar vardır. Öğretmenler Sendikası genel anlamda özelleştirmenin şiddetle karşısındadır. Kıbrıs'ta özelleştirme adı altında yapılan işe, halkın olması gereken mülkiyetin, özellikle Türkiye'den gelen kapkaççılara yok pahasına devredilmesidir. Bu olgular sonrası ortaya çıkan belli başlı tahribatlar söz konusudur. En önemli tahribat sendikaların yok edilmesidir ki, ülkemizde bu olgular ışığında süratle işçi sendikaları yok edilmektedir. Başta Tarım-Sen olmak üzere, Turizm Emekçileri Sendikası vb. tamamen ortadan kaldırılmışlar ya da güdükleştirilmişlerdir. Özelleştirmenin yarattığı tahribatlardan bir diğeri ise emek sömürsünün katmerlenerek artması, örgütlülüğü yok etmesi, geriye götürmesi ve taşeron işçi çalıştırma anlayışıyla ülkede işçi sınıfının birliğini engelleme olgusudur. Tüm bu olguları birleştirdiğimizde gerek dünyada gerekse ülkemizde özelleştirme adı altında getirilmeye çalışılan yeni soygun ve talan furçasına sendikamız şiddetle karşıdır.

Bugün bütün dünyada emekçiler, özelleştirme, taşeronlaştırma esnek çalışmanın yaygınlaştırılması yoluyla sendikasılaştırma, iş koşullarının hızla kötüleşmesi ve ücretlerin sistemli bir biçimde düşürülmesi gibi saldırılarla karşı karşıya. Bu bakımdan Kıbrıs'ın durumu nedir?

-Geçtiğimiz aylarda Ören'de yapılan Uluslar arası Sendikal Konferans'ta öne çıkan bir slogan vardı; sendikalaşma, sigorta ve sekiz saat iş günü... Ne yazık ki emeğin mücadelesinin yaklaşık 150 yıllık birikimi yine bir takım olgular dolayısıyla geriye götürülmüştür. Ve bugün, neredeyse sekiz saatlik işgünü, sosyal güvenlik ve sendikalaşma talebiyle işçi sınıfı yeniden yola çıkmıştır. Buradan çıkarılması gereken dersler vardır. Sınıf, dünya ölçeğinde bu duruma nasıl gelmiştir; bu gerileme ve zayıflama neden kaynaklanmaktadır; bunun siyasi ideolojik temelleri nedir; emperyalizmin ve tekellerin işbirlikçi burjuvalarla birlikte işçi sınıfını geriletme çalışmalarında hangi strateji ve taktikler kullanılmaktadır... Bunları iyi irdelemek gerekir, açığa çıkarmak gerekir. Ve enternasyonal bir dayanışmanın elzem olduğu, gereklilik olduğu kavranmalıdır. Bu genel perspektiften sonra şunu söyleyebiliriz; ülkemizde uygulanan saldırılar dünyadan kopuk değildir. Ciddi bir sendikasılaştırma, taşeronlaştırma var. 83 bin aktif nüfustan bahsediliyor ülkemizde, bunun 20-25 bini taşeronlaşmış işçi kesimidir. Bunlar kölelik şartlarında çalıştırılan Türkiye'den gelen göçmen işçilerdir. Çalışma koşulları en ilkel şartlardadır. Bu insanlar hiçbir sosyal güvenceye tabi değiller. 8 saatin çok üzerinde çalışmaktadırlar ve ülkedeki işçi sınıfı ile şu veya bu şekilde doğal bir rekabet içerisindeyler. Tüm bu olgulardan hareketle ülkemizde dünyadan kopuk olmayan bir sınıf düşmanlığı hızla körüklenmektedir.

Günümüzde birçok sendika ve sendikacı, artık emek ile sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkinin varlığını kabul etmiyor. Bu yüzden birçok durumda emekçilerin çıkarları sermayenin "rekabet gücünün korunmasına" tabi kınıyor, feda ediliyor. Bu fikirden hareket eden sendikaların bir bölümü, emekçilerin çıkarlarının

KTÖS Başkanı Mehmet Süleymanoğlu:

Enternasyonal dayanışma zorunludur

mücadeleyle değil, sermayeyle uzlaşarak korunabileceğini savunuyor. Bu konuda sizin düşünceleriniz nedir?

-Bu olguyu açabilmek ve detaylandırabilmek için, sosyalist bir sistemin ortaya çıkışı, geçirdiği evreler, pratik yenilgisinin nedenleri gibi konuların irdelenmesi gerekir.

Türkiye sendikal hareketiyle ciddi bir işbirliğiyle, daha sonra dünyadaki mücadeleyle enternasyonal bir anlayış içerisinde bir birlik sağlanmalı ve saldırılara karşı bir ortak duruş gerçekleştirilmelidir.

Kıbrıs sorununun çözülmesi, sendikal hareketin sorunlarının çözülmesi anlamını taşır mı?

- Böyle bir tam örtüşme doğru değildir.

Kıbrıs sorununun 'çözülmesi', yine özellikle ABD ve AB'nin çizebileceği ve Türkiye ile Yunanistan'ın da kabul edebileceği bir anlayış çerçevesinde olacaktır. Bu yine bir kapitalist devlet anlayışı olacaktır. Bu bağlamda, emekçilerin mücadelesi bitecek, sorunlar çözülecek demek safdillik olur. Bugün Kıbrıs'ın kuzeyindeki sosyo-ekonomik, sosyo-kültürel ve siyasal uygulamalara baktığımızda, şovenizmin gemi azya aldığı, savaş koşullarının sürdüğü, Türkiye burjuvazisinin sınırsız at oynattığı görülür.

Ama bunlarda bir nebze geriletme mümkün olursa ve sınıfın mücadelesinin önü biraz olsun açılırsa, herhangi bir çözümün sınıf mücadelesinin koşullarına yardımcı olacağını belirtmek mümkün. Fakat bugün gündemde olan çözüm, halkın çözümü değil, soruna taraf olan emperyalist güçlerin paylaşımı ilgili planlarıdır. Önemli olan halkın taleplerinin bu çözüme nasıl

konabileceğidir. Böyle bir çözüm emekçilerin ve işçi sınıfının beklentilerine büyük oranda cevap verecek diyorsak yanılmış oluruz.

Sizin istediğiniz çözüm şekli nedir?

-Sendika olarak istediğimiz çözüm; Kıbrıs'ta yaşayan yığınların, gerek Kuzey'de, gerek Güney'de kendi özgür iradeleri ile bulabilecekleri bir çözümdür. Kuzey ve Güney'de yaşayanların ortak iradesi ile benimsenecek bir çözüm olmalıdır. Bu çözüm sendikamızın genel kurulunda alınan kararla da çizilmiştir. Bağımsız federal bir Kıbrıs, mücadelenin önünde kazanılmış bir mevzi olarak görülmektedir, ada halkının mücadelesine ivme katacaktır. Şairin dediği gibi, "Kendi kavgası için dövüşmeyenler, düşmanın kavgası için dövüşüyor demektir."

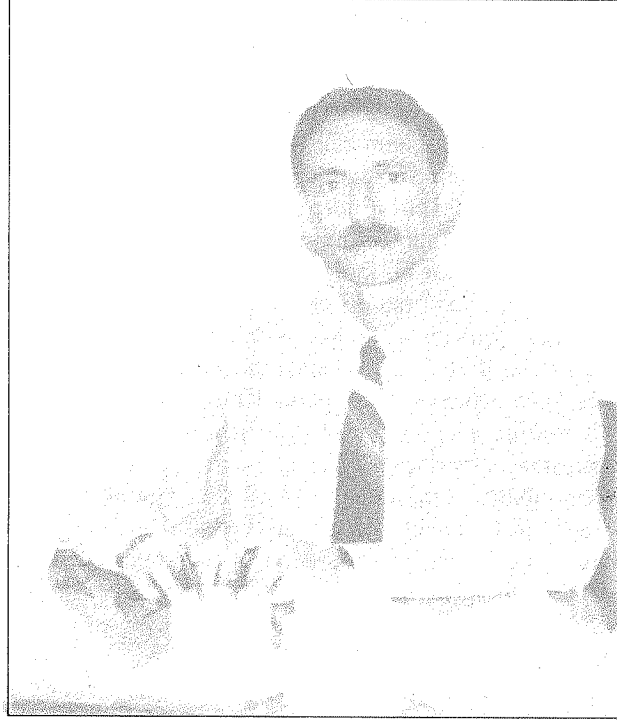
Sorularımız dışında Türkiye sendikal hareketine ve Türkiye'deki örgütlü güçlere söylemek istedikleriniz var mı?

- Şunu belirtmek istiyorum.

Kıbrıs'ta emeğin mücadelesinin önü açılacaksa, Kıbrıs'taki emek örgütlerinin ortaklığı ve kararlılığı çok önemlidir. Fakat İngiltere'nin ada üzerindeki hakimiyeti dikkate alındığında, Türkiye'nin özellikle Kıbrıs'ın Kuzey'i açısından özel bir önem taşıdığı gerçeğinden hareketle, Türkiye işçi sınıfının temsilcisi olduğunu iddia eden partilerini, sendikaların Kıbrıs'ın kuzeyindeki gelişmeler, mücadeleye desteklerinin, motivasyonlarının şimdi olduğundan çok daha fazla olması gerektiği inancını taşımaktayız. Çünkü, bize dayatılan koşullar Ankara çıkışıdır. Türkiye halkına ve emekçilerine dayatılan da Ankara çıkışıdır. Bunun gerisinde genel anlamda emperyalizmin olduğu gerçeğinden kopmadan, bu Ankara çıkışlı siyasetlerin sömürü anlayışlarının durdurulması, Kıbrıs'ın bağımsızlaştırılması noktasında özel bir ilişki sisteminin çok sıkı bir ilişki sisteminin, destek anlayışının gündeme gelmesi gerekmektedir.

Üzülerek belirtmek gerekiyor ki, bugün Türkiye'de birçok devrimci örgütün, sendikanın ve benzeri kuruluşların Kıbrıs ve özde Kıbrıs'ın kuzeyi için bütünlüklü bir anlayışlarının halen şekillenmemiş olması bizi rahatsız etmektedir. Bu rahatsızlığımızın ortadan kaldırılmasını ve sıkı bir ilişkiyi istiyoruz. Türkiye'deki tüm sendikalara ve işçiden yana mücadele veren örgütlü güçlere başarılar dilerim.

Bu ropörtaj, 17 Eylül 1999 tarihli Yeni Evrensel gazetesinin, 'DOSYA' sayfasında yayınlanmıştır.

Bu kapsamlı bir yaklaşımdır ama bu kısa başlıklar da şunu göstermektedir ki, bunun azgın ve acımasız süren kapitalist sömürü ve kapitalizmin alternatifi olan sosyalist sistemin pratik olarak yenilgisinin altında yatan nedenlerden bir tanesi de sosyalizm adı altında sınıf işbirliği teorisi ve kapitalist restorasyonun yürütülmesidir. Bu anlayışın sendikal ve siyasal versiyonlarının sınıf örgütlenmesi içinde hakim kılınması ve köşe başlarını tutması bu uzlaşmacılığı artırmıştır. Sosyalist sistemin pratik yenilgisinden sonra bunların haklılığı savunulmaya başlanmıştır. Oysa dünyadaki sınıf savaşımı, daha azgın, daha ciddi çelişkiler içeren bir durum arz etmektedir. Bugün kapitalist sistem içerisinde burjuvaziyle uzlaşarak sınıfın haklarını, işçilerin, memurların, yoksul köylülüğün haklarını ve geleceklerini savunmak mümkün değildir. Burjuvazi her türlü olanakla işçi sınıfı içerisinde, emekçiler içerisinde kendi işbirlikçi uşaklarını göndermekte, onları beslemekte, medya ile eğitme, bu anlayışı körtüklemektedir. Kısacası, sınıf işbirliği teorisinin işçi sınıfına ve emek mücadelesine verebileceği hiç bir şey yoktur. Tam tersi sınıfın önünde büyük bir engeldir. Bu anlayışların, sendikaların içerisinde, demokratik kitle örgütleri içerisinde ve hatta devrimci partiler içerisinde hızla ayıklanması gerekir ve sınıfın kendi ideolojik anlayışına ve perspektifine sahip çıkması gerekir.

Ülkemizdeki sendikal hareketin sorunları nelerdir?

-Ülkemizdeki sendikaların sorunları ve çözüm yolları dünyadan kopuk değildir. Ören örneği var. Afrikadan Avrupa'ya, Latin Amerika'dan Asya'ya kadar bütün dünyadaki çalışanların sorunları ortaktır.

Ülkemizdeki sendikal hareketin önündeki en büyük engel, sendikasılaştırmadır, kitlelerin işsizleştirilmesi, sosyal güvenlikten yoksul çalıştırılması, bürokratik sendikacılık anlayışının birçok sendikada hakim kılınması ve burjuva parlamentolarının direk olarak hedef alınması ve bunun gibi bir dizi olgu, sendikal hareketin önündeki engellerdir. Kıbrıs özelinde şunu da söylemek gerekir; ülkemizde eşel-mobil sistemi uygulanmaktadır. Yüksek enflasyonun hüküm sürdüğü ülkelerde eşel-mobil sisteminin çalışanları enflasyondan koruyacağı iddia edilirken, gerçekte bu sistem, uzun yıllardır ülkemizde sendikacılığın canına ot tıkayan ve güdükleştiren bir anlayıştır. Bugün ülkemizde, eşel-mobil alternatif, grevli-toplu sözleşmeli sendikal mücadele ve toplu sözleşme hakkının alınması gerekmektedir. Bu da anayasal değişiklikle söz konusudur. Bu hakkın anayasal değişiklikle alınması da sendikal mücadelenin gücüyle orantılıdır.

Kısacası eşel-mobil, başımızdaki en büyük belalardan biridir. Çözüm için, önce ülke içerisinde sonra uluslararası alanda başta Türkiye devrimci hareketiyle, özellikle

Kimin İçin EĞİTİM?

(1. sayıdan)

tabiatına aykırıdır. Hem haksız düzenin sürmesini isteyeceksiniz hem de bu haksız düzeni değiştirecek yeni nesillerin yetiştirilmesini hedefleyeceksiniz. Bu mümkün değildir. Mümkün olan nedir? Halkın, onlar gibi düşündüğünü zannetmesini sağlamak mümkündür, ama o da uzun sürmeyecektir.

Dolayısıyla, Kıbrıs'ın kuzeyini sömürgeci haline getiren Ankara ve onun Kıbrıs'taki sadık kullarının eğitimdeki ana hedefleri, sorgulamayan, boyun eğen, başına gelen kötülükleri kader olarak kabul eden, "peki efendim"ci, kendi öz varlığına güvenmeyen bir toplum olarak yetiştirmektir. Bu en azından 25 senedir böyledir. Onlar her zaman süslü laflar arkasına gizlenerek bu gerçeği halktan saklamaya çalışmışlar ve bugün de saklamaya çalışmaktadırlar.

Onlar programlarına "sorgulayan, araştıran, haklarına sahip çıkan bireyler yetiştirmek" gibi süslü hedefler koyarken, pratikte ezber dayalı bir öğretim süreci dayatarak, öğrencinin kendi düşüncesini, kapasitesini ve beynini yoketmekte, sadece ve sadece kitaplarda yazanların ve bugün öğretmenlerinin, yarın büyüdüklerinde de devlet büyüklüklerinin dediklerinin tartışması, sorgulamasız doğru olduğunu sistemli bir şekilde öğrencilere, yarının halkına enjekte etmekte; halkı kendi menfaatlerine uygun bir şekilde eğitmeye, şekillendirmeye çalışmaktadırlar.

'Halk Yararına Eğitim' Bu Şartlarda Mümkün mü?

Devlet iktidarının burjuva sınıfın elinde olduğunu ve ekonomiyi, siyasi yaşamı olduğu gibi eğitim sistemini de kendi sınıf çıkarlarına uygun bir tarzda şekillendirdiğini üstte ortaya koymaya çalıştık. Özellikle zorunlu eğitim döneminde buna büyük özen gösterilmektedir.

Peki ama, burjuvaların bilisel düşünce sahibi, bilimle uğraşan insanlara ihtiyacı yok mu? Tabi ki var. Aksi takdirde ihtiyaç duydukları teknolojik gelişmeyi sağlayamayacak; karlarına kar katamayacaklar. Evet onlar bilimin gelişmesinden sadece bunu anlarlar...

Peki bunu nasıl sağlayacaklar? Çok basit, ayrıcalıklı okullar yaratarak kendi düzenlerinin devamı için ihtiyaç duydukları beyin gücünü buralarda yetiştirmeye çalışırlar. Onlara göre bilimsel eğitim her bireyin hakkı değil, parası olanın elde edebileceği bir hak. Bu yüzden "herkese parasız, demokratik eğitim hakkı" talebimizi "anlayamıyorlar". Onlara göre halkın bilimsel yönden donanması gerekmiyor; halk çoğunluğunun beynini kullanmasına ve geliştirmesine gerek yok, emeğini kullanabilsin yeter!

Bu anlayış sadece eğitim alanında değil yaşamın tüm diğer alanlarında da farklı değildir. Örneğin politika; ne anlar halk politikadan? Politika "politikacı"ların işidir. Ekonomi? O da "ekonomist"lerin.

Aynı şekilde, eğitim de eğitim bakanlıklarının bilebileceği bir iştir onlara sorarsanız. Öğretmen kendinden isteneni yapsın yeter. Hele de sendikaların bu işe hiç karışmaması gerek.

Sırf bu yaklaşımlar bile burjuva sınıfın ne kadar çağdışı, bencil ve miyadını doldurmuş, halka verebileceği hiçbir şeyi olmayan bir sınıf olduğunu kanıtlar.

Diğer yandan, aydınlarımız ne yapmaktadırlar? Aydınlarımızın bir kısmı burjuvaziyle konsensus sağlayarak eğitim sistemini düzenleyebileceklerinin hayalini kurmakla

Bozuk sistemin koltuk değneği sosyal-demokrat TKP, sendikal harekete saldırdıkça batacaktır

meşguken diğer bir kısmı da "bozuk eğitim sistemi, burjuva sosyo-ekonomik sistemin bir yansımasıysa, devrim yapmadan eğitimde düzelme olamaz" anlayışıyla devrim olacağı günü bekliyorlar. Peki ama, devrim dediğiniz bu olay bu parça parça alanlarda verilecek mücadelelerin topyekün sistem değişikliğine ulaştığı aşama değildir? Devrim için mücadelenin reformlar için mücadeleyi dışladığı nerede görülmüştür. Sorun reformist mücadele anlayışını; topyekün bir sistem değişikliğine gerek kalmadan sağlanacak reformlarla (düzenlemelerle) kurtulacağını sanma aptallığına kapılmamaktır. Yoksa, devrim mücadelesinde reformlar için mücadeleye yer yok anlayışının da gerçekte varacağı yer pek farklı olmayacaktır.

Demokrasi mücadelesi, sistem değişikliği göz ardı edilmeden ama, bizzat burjuva şartların emekçi sınıflar açısından daha avantajlı duruma getirilme mücadelesi yani refom mücadelesi değil mi? Ya ücret artışı, veya daha iyi çalışma koşulları için verdiğimiz mücadele...

Bu anlayışla biz, halk yararına bir eğitim sisteminin ancak halkın iktidarı ele geçirdiği; anti-emperyalist, bağımsız, birleşik bir Kıbrıs'ın yaratıldığı koşullarda gerçekleştirileceğine inanmamıza rağmen, bugün de yapabileceklerimiz olduğuna, bunları sağlamak için de mücadele etmemizin gerekliliğine inanmaktayız. Bu mücadele sadece mevzi kazanma mücadelesi değil, burjuva eğitim sisteminin eleştirisi de.

Ne Yapmalı?

Günümüz şartlarında eğitim devletin kesin kontrolundadır. Üstte devletin eğitim üzerindeki kontrolunu ne amaçla uyguladığını izah etmeye çalıştık. Devletin kendisinin bizzat "eğitime" ihtiyacı olduğu gerçeği ortadayken eğitimin sırf devlet eliyle verilmesine karşıyız. Bu yüzden eğitimde katılımcılık yani; herşeyden önce, halkın kontrolunda bir eğitimi savunuyoruz. İnanın, öğretmenler, aileler el-ele verseler bugün devletin verebileceğinden çok daha iyisini, güzelini verebilirler çocuklarımıza.

Dolayısıyla en önde gelen talebimiz **eğitim sisteminin halk tarafından oluşturulmasıdır.**

Buna bağlı olarak **müfredatlar; dini önyargı ve hurafelerden, yoğun şovenist önyargı ve milli düşmanlıklardan arındırılmalıdır.**

Eğitim kuru, ezber (sorgulanmayan, mutlak doğru kabul edilen) bilim dışı yöntemlerle bilgi yükleme süreci olmaktan çıkarılmalı, çocuğa her türlü bilgiye ulaşma becerileri, sorgulama, değerlendirme ve sonuca varma özellikleri kazandırılmalı; **çocuk merkezli bir eğitim anlayışı hakim kılınmalıdır.**

Teorik bilgi ile gerçek yaşam arasındaki diyalektik bağ sağlanmalı, eğitim ile ekonomi arasındaki ilişki kurulmalıdır.

Kısaca toparlayacak olursak eğitim:

Demokratik, bilimsel ve parasız olmalı.

YANGIN MEVSİMİ SONUNDA

YANGIN

Bu yıl büyük yangınların yaşanmadığı ülkemizde "oh be" diyecektik ki yangın haberi herkesi ürküttü. Akdeniz Köyü civarında çıkan yangın yoğun uğraşlar sonucu söndürüldü.

Ormancılardan sızan bilgilere göre yangının çıkış sebebi sabotaj olabilir. "Arazi kazanmak gayesiyle çıkartılmış olabilir" deniyor. Ülkemizde zaten cılız olan orman örtüsü yıllar içerisinde peş peşe çıkan-çıkartılan yangınlarla iyice azalıp yokolma durumuna gelmiştir.

Çevre katliamının hızla arttığı ülkemizde ormanlar ve doğal araziler çöplüklere dönüşmüştür. Askeri birlikler ve yerel yönetimler tarafından dökülen çöpler ormanlar içinde büyük bir çevre felaketi yaratmıştır. Çevre Dairesi denen kuruluş ise adı var -kendi yok durumdadır.

EĞİTİM Mİ?

Çok çocuklu bir aileden gelmekteyim. Annem okuma yazma bilmez, babamsa askerde öğrenmiş okuma - yazmayı. Hiç unutmam, bizleri okula hazırlarlarken yaşadıkları heyecanı. Hele annemin ' benim kalemim yok. Çektiklerimi siz çekmeyin, okuyun adam olun 'sözlerini İlk, orta, lise vs. derken yıllar geçti. Bizlerde yetişkin bir kişi olduk, okuduk ama adam olmadık. Kavramlara yeni anlamlar yüklendi. Dürüstlük, bencil olmama, paylaşma yerini " enayilik " haline dönüştürdü. Bireyselleşme manevi duygularımızı altüst etti. Medya insanların boğazına halkayı geçirmiş, istediği gibi döndürmekte. İnsanların iradesi yok edilmekte, neden-sonuç ilişkisi kuramaz hale geldik.

Evet, böyle bir düzende yeni bir öğretim yılına daha başladık. Eğitim bakanımız "Çağdaş" eğitim modeli nutukları atarak eğitimi halledeceğini savunuyor. Yok sayın Altınay, bataklığın içinde gül yetiştiremezsiniz Bataklıkta bataklıktan kurtarmak gerek. Bunu da bulduğunuz makamdan yapamazsınız. Sizi bunun için oraya oturtmadılar. İşinizi de " başarıyla " yerine getiriyorsunuz. Velileri yanına çekmek için velilerle görüşüyorsunuz. , veli ile öğretmeni karşı karşıya getirip öğretmenleri suçlamak için. Velileri birde, tek tek , evlerinde ziyaret ediniz , misafir olunuz , Karpaz köylülerine, Lefke köylülerine, Magosa köylülerine, işçi ailelerine.... diyeceğim ama, siz sadece görmek istediklerinizi göreceksiniz.. Velilerin ne yiyip ne içtiği, nasıl yaşadıkları nın eğitimle ne ilgisi var diyeceksiniz.

İnsanı seven, insanlığı iyiye doğruya ve güzele doğru ulaştırmayı amaçlayan veliler ve sevgili öğretmenler yükseltelim sesimizi.

BİR OKUR

SUÇLULAR KİMLER?

KKTC'de yaşanan hırsızlık, soygun, cinayet hatta tecavüz gibi olayları TC'den gelen insanların üzerine yıkmakta çok marifetli olan egemenler bunlara bir yenisini daha ekledi.

KKTC'ye 5 ay önce turist olarak gelen Adanalı 20 yaşındaki Aydın Celen'in Lefkoşa'da 61 yaşındaki yaşlı bir kadının çantasını kapıp kaçmasının ardından, İçişleri ve Köyişleri Bakanı İlkey Kamil hemen bir açıklama yaparak KKTC'ye kimlikle girişler ve kaçak işçi sorunu konusunda her türlü tedbirin alındığını ve caydırıcı bazı tedbirlerin de yolda olduğunu açıkladı. "Memleket başı boş değildir" diyen İlkey Kamil "kimsenin kuşkusu olmasın devlet ayakta ve vatandaşını gerçekten düşünmektedir" dedi. Bakan Kamil'e göre ülkeye turist olarak kimlikle girmek isteyenlerin cebinde, kalacağı her gün için 15 sterlin para ve gidiş dönüş bileti olması gerekiyor. Ayrıca "sefil" görüntülü ve hasta olanların KKTC'ye girişine izin verilmeyecekmiş.

Be Beyler! Bizim ülkemizde sefil görüntülü insanlar hep yabancılar mıdır? Hasta olanlar hep yabancılar mıdır? Ya bizim yüksek makamları ellerinde bulunduran siyaset sefili ve beyni hasta insanlar ne olacak? Onları da yurt dışı mı edeceksiniz? Lütfen komik olmayın. Suç TC'den gelenlerde değil, onların emeğini sömürerek onları bu hale getirenlerdedir.

GERÇEK

Selim Kurtuluş

“DİNİME SÖVEN BARİ MÜSLÜMAN OLSA”

oğan Harman, birçok kişinin yakından tanıdığı yazar ve siyaset bilimci olarak tanınır. Denktaş'ın danışmanlığını yapmış, sarayda beslenmiş ve gönderilince fevran eden bir siyasetçi. Rusya'da eğitim görmesi nedeniyle Marksizm'i iyi bildiğini her fırsatta vurgulayan Bay Harman Kıbrıslı Dergisi'nin de baş yazarı konumundadır.

Bu derginin Eylül sayısında “Talat İnattla Direniyor” başlıklı bir değerlendirme yazısı yayımlandı. Bu yazıda sık sık Marx ve Lenin'den alıntılar yapan Bay Harman, Mehmetali Talat'ı eleştiri bombardımanına tuttu. Konu bildik “Kıbrıs Sorunu ve görüşme süreci”. Sayın Talat'ın Denktaş'a “masaya şartsız oturun” çağrısını “Kıbrıs devletini işgal eden Klerides rejimini meşrulaştırmak” olarak değerlendiriyor. Sayın Talat'ın bir dizi emperyalist politikalara “denize düşen yılanı sarılır” misali sarıldığı herkesçe malum. Bu tavrın yanlışlığı ortada. Hele “Türkiye'nin de çıkarlarını” savunur görünme gayreti tam bir aymazlık.

Talat'ın bu görüşlerine saldıran Bay Harman, Marx ve Lenin'den alıntılar yaparak, aklıncı, sosyalist ilkelerle Talat'ı vurmaya çalışıyor. Sosyalist ilkeleri içi boş çuval sanan Bay Harman attıkça atıyor. Kullandığı dile ve argümanlara amansız düşman olan Bay Harman, Talat'a karşı duracak cesareti nereden alıyor?

Neyse konuya dönelim ve Bay Harman'ın Marx'tan aldığı alıntıya bakalım **“Şahsiyet sahibi iki kişi arasındaki ilişkiler hangi kurallara üzerine inşa ediliyorsa, halklararası ilişkiler de aynı kurallara üzerine inşa edilmelidir”** alıntısını alarak görüşme masasında Denktaş ve Klerides'in “eşitliğinin gerekliliğine” atıfta bulunuyor. Burada duralım ve bazı saptamalar yapalım. Öncelikle Denktaş ve Klerides'in ne kadar “şahsiyetli şahsiyet” olduklarını düşünelim. Kuzeyde yaşanan 25 yılda a'dan z'ye her şeyi TC'ye havale eden ve TC'nin bir memuru gibi hareket eden Bay Denktaş'ın bu halkın çıkarlarını “şahsiyetle” temsil ettiğini mi söylemek istiyor. İkinci nokta ise halklar arasında şahsiyetli ilişkiden sözedecekse (hele bu emperyalizm çağında) Kıbrıs Türk halkının tüm iradesinin ve fiili varlığının ayaklar altına alındığını unutmamak gerekir. Sözün kısası Bay Harman eşitliği Klerides'le TC'nin memurluğunu yapan Bay Denktaş arasındaki eşitliğe indiriyor. Burda demagoji yaparak “eski ustasına ve onun arkasındaki güçlere” görevini yapıyor. Bay Talat'ın “ne olursa olsun çözüm olsun” yaklaşımına koşut, “Statüko tanınsın, fiili durum yasallaşsın” diyor Bay Harman.

Bay Harman Lenin'den yaptığı alıntıda **“Karşılıklı güven ve yakınlaşmanın sağlanabilmesi için küçük ve ezilen halklara eşitlik yetmez. Bunun için eşitliği onlar lehine bozmak ve onlara ciddi bazı ayrıcalıklar tanımak gerekir”**. Bay Harman alıntıları anlamayacak kadar cahil olamaz. Bu alıntıda altı çizilen noktanın kapitalizm şartlarında ezen ulusun, sistem değişikliği sonrası ezilen ulusun tarihsel birikmiş yargılarını silmek için gözetmesi gereken noktaları işaret eder. İkinci olgu ise Kıbrıs'ta ezen ulus-ezilen ulus senaryosunda mazlumlara oynayan Kıbrıs Türk Burjuvazisinin bu yakıştırmayı ne kadar hakettiği gerçeğidir. TMT ve İngiliz Emperyalizminin ortak oynadığı adayı bölme faaliyetlerinde ortaya çıkan yıkım nereye gitti? Rum Burjuvazi'sinin ABD ve Yunan Burjuvazisi'nin maşalığını yaparak giriştiği saldırganlığı unutmadan değerlendirmeleri yapmaktayız.

Son olarak Bay Denktaş ve TC Yetkilileri Kıbrıs'ta güven ve barışı asla savunmazlar. Çünkü varlıklarını istikrarsızlığa ve saldırganlığa borçludurlar. Tabii Klerides'de. O halde yapılan alıntı ile mevcut durum arasında alaka kurmaya çalışan Bay Harman neye hizmet ediyor? Solşatanlıkla sistemi ve Bay Denktaş'ı korumaya çalışıyor.

Ha yahu. Aynı derginin aynı sayısında “Çapraz ateş televizyon programının” yayından kalkmasının esas sebebi 2 buçuk kişiydi? Yoksa TC'nin ve Denktaş'ın “yargılanması” başlamıştıydı?

İnsan haklarını savunmada tekelcilik mi?

Ahmet AN

İnsan haklarının yıllardır ayaklar altında tutulduğu ülkemizde, bu hakların savunulması adına birçok örgüt kurulmuş olmasına karşın, etkinliklerinin sadece her yıl 10 Aralık'taki Uluslararası İnsan Hakları Günü nedeniyle bir bildiri yayımlamaktan öteye gitmediği herkesçe bilinmektedir. Halen Kıbrıs'ın kuzeyinde resmi görüşe paralel olarak kurulmuş bulunan ve insan hakları konusuyla kendi açılarından ilgilenen iki dernek bulunmaktadır. Bunlardan birincisi, eski başsavcılardan Avukat Zaim Necatigil'in değişmez başkanlığındaki **“Kıbrıs Türk İnsan Hakları Komitesi”**dir. Diğeri de birkaç başka derneğin de başkanlığına yapmakta olan Hasan Yılmaz Işık'ın kurduğu **“KKTC İnsan Hakları Derneği”**dir.

Resmi görüş dışında olduklarını öne süren kişiler tarafından da, insan haklarını savunacağını ilan eden bazı girişimler geçmişte yapılmışsa da, ne yazık ki bunların ardı gelmemiş, bu girişimler etkin ve saygın bir konuma erişememişlerdir.

Bu satırların yazarı, 11 Aralık 1989 tarihli Ortam gazetesinin “Söz Hakkı” sütununda yayımlanan **“İnsan Haklarında Çifte Standard”** başlıklı bir yazısında, 10 Aralık Uluslararası İnsan Hakları Günü nedeniyle, ya da Güney Kıbrıs'ta yapılan Haravgi gazetesinin şenliğine katıldıkları için iki siyasetçimizin bomba patlatılarak tehdit edilmelerini protesto etmek amacıyla 18 solcu kuruluşun bir araya gelerek “Barış, Demokrasi ve İnsan Hakları” konulu bir panel düzenlemelerini, insan hakları konusunu gündeme getirmesi açısından ileriye atılmış bir adım olarak değerlendirmişti. Aynı yazıda, panele çağrılı olan 21 Kıbrıslı Rum örgütün kuzeye geçme izninin verilmediğine de değinilmekte; CTP ile YKP'nin, onlara yakın örgütlerin ve bazı meslek kuruluşlarının temsilcileri tarafından 14 konuşma yapıldığı duyurulmaktaydı.

Aynı gazetede 18 Aralık 1989 günü çıkan **“İnsan Hakları Panelinde Duygusalılık”** başlıklı ikinci yazımızda da, sunulan bildirilerin tartışılmasının 5 gün sonraya ertelenmiş olmasını eleştirmiş ve 15 Aralık akşamı yapılan “tartışma” toplantısına katılımın daha az olması nedeniyle, pek soru sorulmadan toplantının kısa süre sonra bittiğini yazmıştık. Toplantıya TKP'nin neden çağrılmadığına ilişkin sorumuza, toplantıyı yöneten bir CTP'li şu yanıtı vermişti: “TKP'ye çağrı yapılmadı. Onlardan da bir istek gelmedi!” O zaman TKP'den yeni ayrılmış ve YKP'nin kurucu başkanı olan Alpay Durduran ise söz almak ihtiyacını hissederek şöyle konuşmuştu: “TKP'nin çağrılması konusu konuşulmadı. Bunu önermeme sorumluluğunu ben taşıyorum!”

21 Haziran 1993 tarihli Yeni Çağ'da çıkan ve 10-12 Haziran 1993 tarihlerinde Viyana'da düzenlenen Hükümet Dışı Örgütler'in katıldığı uluslararası insan hakları toplantısından bilgiler aktardığım yazıma, toplantının belgisi olan **“Bütün İnsan Hakları, Herkes İçin”** belgisini

başlık yapmıştım. Çünkü insan hakları herkes için geçerli olmalı ve eksiksiz uygulanmalıdır.

Şimdilerde, yani yukarıda değinilen panel üzerinden on yıla yakın bir süre geçtikten sonra, yine “particilik”, “sen-ben” ayrımcılığı yapıldığına tanık oluyoruz. Yeni kurulan ve Bulgaristan'da Türk azınlığın haklarını savunmak için MİT desteğinde kurulan partinin adına benzer bir şekilde anılan **“Haklar ve Özgürlükler Derneği”**nin, YBH dışındaki siyasal eğilimleri dışlayarak kurulduğuna tanık olduk.

Bazı eski Halk-Der'cilerin öncülüğünde 21 Ağustos 1996'da kurulan “Demokrasi ve İnsan Hakları Hareketi”nin, 3 Aralık 1997'de 3. olağanüstü genel kurulunu yaptığı haberi basına yansımışsa da, bu girişim aradan geçen süre içinde herhangi bir varlık gösterememiştir. Şimdi aynı örgütün yeniden canlandırılarak, “Haklar ve Özgürlükler Derneği” adı altında çalışmaya başladığını öğrendik. İnsan hakları konularıyla ilgilenen çevrelere herhangi bir açık çağrı yapılmadan, yangından mal kaçırır gibi kurulan “Haklar ve Özgürlükler Derneği”, daha kuruluşunda etik ilkelere ters düşmüştür.

YBH'lı Alpay Durduran ve ona yakın Mağusalı bazı kişilerden oluşan bu dernek, en azından halen Strazburg'daki Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komisyonu'nda dava açmış bulunan dört kişi ile seyahat özgürlükleri kısıtlandığı için Lefkoşa'da dava açmış olan sendikacı kadınları olsun, **“doğal üye”** olarak çatısı altına almak için herhangi bir çabada bulunmamıştır. CTP'li örgüt temsilcileri ise, “onlar bizim derneğin ilkeleriyle uyuşmayacaklar” veya “derneği ele geçirmek isteyecekler” gibi gerekçelerle toplantılara çağrılmamışlardır.

Tüzük taslağında sadece “düşünce, vicdan, din, ifade, örgütlenme ve toplanma özgürlükleri”ni savunacağını amaç edinmiş olan bu dernek, **Kıbrıs'ta en çok ihlal edilen üç özgürlük olan seyahat, mal-mülk edinme ve yerleşme özgürlükleri ile ilgili olarak sessiz kalmayı yeğlediği için**, biz de kurucu üye olmaktan vazgeçtik.

Anlaşılan bu dernek, sadece Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komisyonu'nun 50. kuruluş yıldönümü etkinliklerinde boy gösterecek ve ülkemizdeki bütün insan hakları ihlallerini izleyip, onları düzelterek daha demokratik bir düzen için çalışacak geniş katılımlı girişimler, yine başka bir bahara kalacaktır.

(Editörün Notu: Geçen sayımızda yer alan “Toplumsal Temaslar Hangi Amaca Hizmet Etmeli?” başlıklı yazı, yanlışlıkla H. Karlıdağ imzasıyla çıkmıştır. Oysa ki yazı, dipnotlarından da anlaşılacağı gibi Ahmet An'a ait olup “Hade” dergisinin son sayısından alınmıştır. Düzeltir, her iki yazar ve okuyucularımızdan özür dileriz.)

CEZAEVİNDE
KATLİAM

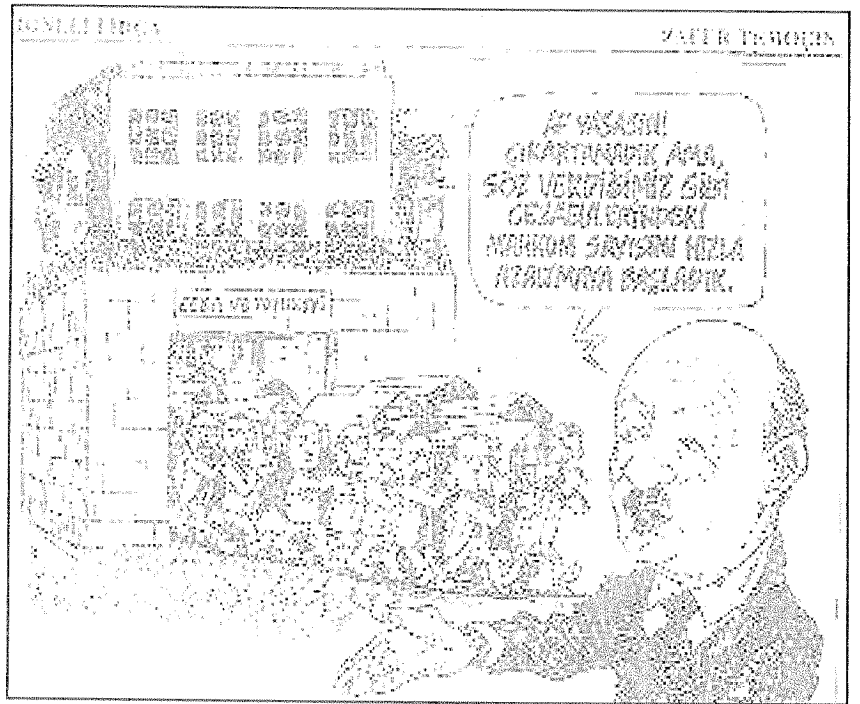
26 Eylül'de Ankara Merkez Cezaevi'nde sevk için girdikleri koşullarda direnişle karşılaşan askerler, direnişi kırmak için silah ve gaz bombası kullandılar. Bu katliamda 10 kişi öldü. Ulucanlar Cezaevi'nde yaşanan toplu katliam TC'nin cezalandırma sistemi açısından nasıl bir eğilim içerisinde olduğunun kanıtıdır. TC Devleti “suç” olarak tanımladığı “kendisine” yönelik eylemlere karşı yasanın “sınırladığı” adımları umursamaksızın intikam alıcı yöntemler uygulamaktadır. Basını da

arkasına alarak şov gösteriler düzenleyen TC, katliamını haklı göstermeye çalışmış ve öldürülen tutsakların ailelerine oldukça sert saldırmıştır. Ölenlerin cenazesinde polis, gözü dönmüş bir şekilde cenaze törenine katılanları tartaklamış ve çok sayıda insanı (İHD başkanı da dahil) göz altına

almıştır.

Cezaevinde yaşanan saldırı ve vahşeti yaşayan insanların acılarını paylaşıyoruz.

Zülmün kaleleri bir bir yıkılacaktır.

Uzaktan şiirler

aydın adamoğlu

ŞİMDİ
çok askerdi dizdikleri kuru dere içine
insanları mı saymak istersin
umutları mı?
sayacaksan şimdi say
yığılmaya başlamadan önce birbirlerinin üstüne.
yan yana
gözlerinde korku
bakarken inanmazcasına
kimisi yere çökmüş
kimisi, yanında olmak isterken en yakınına
çığlıklar atılmaya başlayıp bittiğinde
tek mezardan başka birşey gösteremezsin,
yüzükler
saatler
zincirler
toplandıktan sonra
vuranları mı saymak istersin
kovanları mı?

PADEM AĞACI

yolun içinde

1 ikon

1 çamaşır makinesi

1 ceset.

‘yassu’ dedi padem ağacı ihtiyara.

‘tuttuğun baston benim dalımdı’

üstündeki pademler toplanmamıştı daha.

PARAŞÜTÇÜ

bir yaz sabahı.
güneşin ilk sıcaklığı.
fırının üstünde kertenkele.
kertenkele, kediye bakıyor.
kedi, köpek yavrusuna.
köpek yavrusu, tavuğa.
tavuk, sineğe.
sinek, örümcek ağına.
derin bir sessizlik.
bir paraşütçü
fırının üstüne düştü.

YOL

dik bir dağ yolu.
yükü bir katır.
bir karanlık, bir köpek, bir sen
2 tepe, 3 zeytin, 4 yurtsever.

SEVECEK MİYDİN SİMSİYAH DENİZİ
MASMAVİ GÖKYÜZÜ OLMASAYDI?
hanımeli senin için açmadı
kokusunu senin için vermiyor.
çiçek senin olabilir ama
o, arısını istiyor.
bu dağı görüyor musun?
binlerce yol var üstünde
sen hangisini tutarsan tut
o, rüzgarına yol veriyor.
ay da senin için parlamıyor.
boşuna heveslenme sevgiline şiir yazacaksan
o,
birbirine ışık tutuyor karanlıklarda
gelseler de gelmeseler de

NAR AGACI

nar ağacının gövdesinde
sıra sıra karıncalar.
inenler valizli
çıkanlar bohçalı.
nar çiçeği utancından kırmızı
biri girer
biri çıkar.

ANKA KUŞU A.SAVAŞ

Düşünce özgürlüğü ve Davetsiz misafirler

1 Ekim Cuma akşamı, EKİM Kültür-Sanat-Üretim MERKEZİ'nin açılış kokteyli vardı. Yaklaşık 120 davetlinin katıldığı kokteyilde davetsiz “misafir”lerimiz de vardı; dört tane (bir de değil) sivil polis ‘baş köşe’ye kurulmuşlardı. Rica ettik, “davetli değilsiniz” dedik ve kibarca kokteyli terketmelerini istedik. Şark kurnazlığıyla üçü toplantıyı terkederken bir tanesini içerde “unutmuşlar”. O da hiç bir şeyden haberi yokmuşcasına cep telefonu kulağında konuşmalarını ‘merkezine’ aktarıyor. Tekrardan gidip “kardeşim, seni unutmuşlar, davetli değilsiniz” diyerek kibarca kapıyı göstermek zorunda kaldık bu geride “unutulan” sivil polise. Düşünün bir kere, kalabalıktan oturacak yer bulamayan, konuşulanları zor işiten bir dinleyici kitlesinin ortasında cep telefonuyla konuşulanları üstlerine aktaran bir polis... Yapmayın beyler, ayıp oluyor. Kimdi konuşmacılar? Yaşar Ersoy ve Ümit İnaatçı... Ümit'in konuşmasının tam metni bir gün sonra Avrupa'da yayımlandı. Çok merak ediyorsanız alır okur ve incellersiniz... Polisin sergilediği bu tavrı düşünce özgürlüğüne açık bir saldırıdır... Denktaş'ın geçtiğimiz aylarda bir TV kanalında böbürlenerek “bu ülkede düşünce özgürlüğü tam anlamıyla uygulanmaktadır. Kimse düşüncelerinden dolayı mahkum edilmemiştir.” demesinin anlamı nedir? Düşünme ve düşündüğünüzü söyleme hakkınız varsa, davet edilmediği halde, yani herkese açık olmayan toplantılarda polisin gelip herşeyi kayda alma gayreti niye? Ne işe yarayacak bu bilgi toplama? Ya suç teşkil edecek sözler sarfedilirse... Karar verin beyler, düşünce ve konuşma özgürlüğümüz var mı, yok mu? Bugün EKİM MERKEZİ'nin toplantısı, yarın falan sendikamızın kapalı yönetim kurulu toplantısı, bir sonra Ahmet Bey ile komşularımızın aile sohbetleri, daha sonra eşinizle geç vakitte yapacağınız “yatak sohbeti”niz... Sınır nerde? Davetli olmadığı, sadece davetlilerin katıldığı bir toplantıya ‘Alicengiz’ oyunları ile girmeye kalkan bir mentalitenin gün gele yatak odalarımıza, özel telefon sohbetlerimize girmeyeceğini kim iddia edebilir... Böyle giderse, düşündüklerimizi dahi öğrenme ve kayıt altına alma meraklısı bir devletin kafalarımızın içine girmeye çalışmayacağının garantisi var mı? İşte bu yüzden davetsiz misafirleri içeri almadık...

EKİM

Kültür-Sanat-Üretim

AÇILDI

MERKEZİ

EKİM Kültür-Sanat-Üretim MERKEZİ 1 Ekim 1999 akşamı açıldı. Merkezin kuruluşunda yer alan bir grup sanatsever ve amatör sanatçılar amaçlarının toplumun kültürel ve sanatsal gelişimine katkıda bulunacak bir üretim ortamı yaratmak ve özellikle yeni nesile sanat sevgisini verebilmek ve kültürel gelişimlerine katkı koyabilmek için bir dizi çalışmalar başlatmak olduğunu belirttiler.

EKİM Kültür-Sanat-Üretim MERKEZİ açılışını, ilk etkinliği olan "Sanatçı gözüyle Kıbrıs sorunu" konulu bir söyleşiyi gerçekleştirdi.

Merkez Geçici Yönetim Kurulu Başkanı Kazım Öngen merkezin amaçlarını şu bildiriyle sundu.

"Değerli Dostlar,

EKİM Kültür Sanat Üretim Merkezi için düzenlemiş olduğumuz bu açılış etkinliğine katılımınızdan dolayı hepimize hoş geldiniz der, saygılar sunarız. İzninizle birkaç cümle ile EKİM KSÜM'ni niye açmaya gerek gördüğümüzü açıklamak istiyorum.

Halkımızın ekonomik, siyasal, sosyal ve kültürel alanlarda içine alındığı emperyalist cenderenin hepimiz farkındayız. Bunları burada tek tek tekrarlamamızın gereğini görmüyorum. Sorunumuz bu cendereden çıkış, kurtuluş sorunudur.

Emperyalist saldırı ve baskılar sonucunda Kuzey Kıbrıs halkının kültürel ve sanatsal temelde ayaklarının altındaki zemin çekilmiş, tüm birikimleri inkâr edilmiş duruma gelmiştir. Halkımız, bu baskılara karşı mücadelede ancak sınırlı donanımlara sahip "Kıbrıslı Türk" kimliğine sarılmak ve ezilip yok olmamak için bu kimliği savunmak ve bu kimlik içine hapsolmak zorunda bırakılmıştır. Oysa ki bugünkü emperyalist sermayenin tamamen küreselleştiği ve o denli de saldırganlaştığı bir çağda, halklar da uluslararası işçi sınıfının kapitalizme karşı iki yüzyıldan fazla bir zamandır yürütmekte olduğu mücadelede geliştirdiği evrensel mücadele araçlarıyla, kültürüyle ve bilinciyle donanmış olmalıdır. Emperyalist saldırılara ve baskılara ancak bu şekilde karşı durulabilir ve emperyalizme karşı zafer kazanılabilir. Kendi kabuğuna çekilip bu kabuğu güçlendirmeye çalışmak bizi bir yere götürmez. Bu kabuğu kırmalı, halkımızın mücadeleciler değerlerinin evrensel değerlerle sentezini oluşturmalıyız. Halkımızı, uluslararası dünya halklarının yanına ve düzeyine yükseltecek dönüşümleri gerçekleştirmeliyiz. Yaratıcı sanatsal ve kültürel etkinliklerin ve üretimin, bu dönüşümün gerçekleşmesinde çok önemli bir rol oynadığı açıktır. Denilecek ki, ekonomik üretimin yok edildiği, cıvılaşırıldığı, toplumsal devrim içindeki rolünün asgari düzeye indirildiği bir ortamda sanatsal ve kültürel üretim, hele de böyle iddialı bir üretim olası mı? Güç olmakla birlikte olasıdır ve bu güç görevi başarmak için yola çıktık. Bize katılacak tüm duyarlı dostlarımızla, aynı doğrultuda mücadele veren kardeş dernek ve örgütlerle dayanışma ve işbirliği içerisinde bu görevi başaracağımıza eminiz."

Konuşmanın ardından **Ekim Saz Topluluğu** halk türkülerinden oluşan parçalarını sundular. "**Sanatçı gözüyle Kıbrıs sorunu**" konulu söyleşinin konuşmacıları **Yaşar Ersoy ve Ümit İnataçı** idi.

Ümit İnataçı konuşmasında, sanatın kendi özgürleşme alanına müdehale edilmesine karşı olduğunu, sanatın bir yaşam biçimi değil, yaşamı kavrama ve algılama biçimi

olduğunu vurguladı.

İnataçı özetle, sanatın, bireyin kendi olma anlayışına en doğal ortamı hazırladığını, ama kurtarıcı görevi üstlenmediğini ancak uyarıcı olabileceğini, gerisininse azmi olana kaldığını, sanatın birilerini elinden tutma misyonunu yüklenmediğini, kişinin kendi bedeninin varlığının farkına varmasını sağladığını, kendi olmayı ve birey oluşun önemini kanıksattığını anlattı.

Sanatla ilgili çeşitli saptamaların ardından Kıbrıs sorununa özetle şöyle yaklaştı.

Asıl sorunun kendi geleceğimiz hakkında, kendi fikrimizi oluşturmama sıkıntısını yaşamak, kendi yazgımıza uzaktan, hem de başkalarının gözüyle bakmak olduğunu söyleyen İnataçı, siyasi sorun olarak nitelendirilen Kıbrıs sorununun ahlaki ve psiko-sosyal sorunlar ürettiğini ve Kıbrıs sorununun artık siyasi bir sorun değil, birçok dengesizliği içinde barındıran komple bir sorun olduğunu, toplumun ise sorunun sadece müdahili olmaktan çıkmış, sorunu üreten bir bünye haline geldiğini ve bilinçli bir duyarsızlıkla, ödenekli bir vurdumduymazlığın verimli bir sonucu olduğunu ve koloni anlayışıyla da çakiştığını söyledi.

Sanatçıya gelince, sanatçınının sorununu sorumlularına karşı değil, sorunun sorumsuzlarına karşı, kesin ve radikal bir tavır alması gerektiğini ve toplumsal sorunların karşısına kendi diliyle çıkmak isteyen sanatçıların hemen siyasi bir saf belirleyip kavgaya atılmalarını, çünkü ülkemiz koşullarında sanatçıların siyasi tavırlarından uzak kalacak kadar lüksleri olmadığını, gerçek ilerici sol aydınlanma hareketine gereksinim duyulduğunu vurguladı.

İnataçı sonuç olarak, sanatın siyasetten alacağı dersin yerine, siyasetin sanattan öğreneceği çok şey olduğunu, kendini ilerlemekten alıkoyan, değişime ayak uydurmayan bir toplum için değil, topluma rağmen sanatı yeğlediğini ve sanatın da insan olmanın da tadına ancak Kıbrıs sorununun çözümüyle varacağımızı belirtti.

Yaşar Ersoy ise konuşmasında özetle, 1980'lerden beridir bütün sorunların çözümünün Kıbrıs sorununun çözümünden sonraya ertelendiğini ve bunun silikliği, edilgenliği ve pasivizmi içinde seyreyler olduğunu, sanatçı ise duruşunu söyledikleriyle değil, topluma kendi sanat aracılığıyla aydınlığı getirdiğini söyledi.

Yaşam savaşının sadece soluk alıp mide doldurmak değil, insanın duygu, akıl ve iradesini kullanarak ürettiği her şey olduğunu belirten Ersoy, bütün olup bitenlerden sadece politikacıları sorumlu tutmak yerine, toplum olarak, sanatçı ve aydın olarak üretilebilirliği, varolabilirliği ne kadar gerçekleştirebildik ve bir karşı duruş oluşturabildik diye sorarak sözlerine şöyle devam etti:

"Ödenekli topluluklar haline geldik. Üreten de var ama büyük çoğunluğumuz böyle. Sol Kıbrıs meselesi konusunda ilerici bir tavır sergiliyor ama diğer meselelerde statikocudurlar. Kıbrıs Türk kimliğini vurgular dururuz. Kıbrıs Türk kimliğine karşı değilim. Ama Kıbrıs Türk kimliğine saplanıp kalmak bizi kendi dilimizden de etmiştir. İkiyüzelli sözcükle ne Kıbrıs sorunu, ne ekonomi, ne sağlık, ne eğitim, ne de sanat çözülebilir. Böylesi bir durum bizi giderek taşralı, köylü bir toplun haline getiriyor. Hiçbir konuda dönüşüm sağlanması mümkün değildir, bir köylü toplumunun. Sanat çerçeği; Dünyalı değiliz maalesef..

Kültürü sadece folklorik boyutta düşünüyoruz. Kıbrıs Türk Toplumu ilericisiyle de saçısıyla da hep dününe, "biz ne güzel yaşadık"a yaslanmıştır. Evet dünümüzü inkar edemeyiz ama bunu geleceğe dair bir kimlik sorunu haline getirip ona saplanıp kalmakla da bir yere varamayız.

Sanat konusunda eksikliklerimiz var. E.Fisher'in bu konudaki sözlerini anmadan geçemeyeceğim: "Sanat insanın dünyayı tanıyıp değiştirmesi için gereklidir, ama içindeki büyü ile birlikte gereklidir. Biz "büyü" bölümünü atlıyoruz.

Maalesef soldaki hamasiyet, sağdaki hamasiyeti geçmiştir.

Kıbrıs sorununda çok sık yinelenen bir olgu da "duvarları yıkalım". Elbette yıkalım, ama önce kendi kafamızdaki duvarları yıkalım. Unutmayalım, anlaşma sağlamak başka bir şey, barışı sağlamak başka bir şeydir. Ve en önemli olan öncelikle bireyin kendi kendisiyle barışı, kendi barışını sağlamasıdır. Bunun en güçlü yolu da eğitimidir.

Yeni insan modeli eğitimle yaratılacaktır. Bizim için de komşularımız için de geçerlidir bu. Kafamızın içindeki duvarları ve yüreğimizdeki engelleri eğitimle yıkacağız. Bunun en önemli unsuru da sanat ve sanat eğitiminden geçmektedir. Sanat eğitimi alan insan aklını ve yüreğini kullanarak, özgür, yaratıcı, dünyaya olumlu katkılar yapabilen insandır.

İnsanımızda yaratıcı özgür kimliği görebiliyormusunuz? Hayır, değil mi?

Herşeyi politikacılara bırakmayalım. Siyasetten sanatçının öğreneceği bir şey yok ama, politikacının sanattan öğreneceği çok şey var.

Panayır kimlik ve fonksiyonunu aşabilmeliyiz.

İnsan sanatta baş kaldırdığı zaman insan ve sanatçı olabilir."

Yaşar Ersoy ve Ümit İnataçı'nın sunuşları ardından katılımcılar da görüşlerini aktararak konuşmacıların düşüncelerine bir takım eleştiriler getirdiler.

Ekim Kültür Sanat Üretim Merkezi saz, gitar, satranç ve Rumca dersleri ile çalışmalarını başlatmıştır.

Adres: Haşmet Gürkan Sokak, No: 17A, Lefkoşa.

KIBRIS'TA

SOSYALİST
GERÇEK

Sahibi: KIVILCIM Yayıncılık

Kollektif Ortaklığı

Adres: Bekiroğlu İşhanı, No:1 Müftü Ziyai Sokak
Lefkoşa-Mersin 10- Türkiye

Tel - Fax: (Merkez) 0(392)2282293

(Güzelyurt) 0(392) 7144597

e-mail: onur@analiz.net

Basıldığı Yer:

Ateş Matbaası

Organize Sanayi Bölgesi, Lefkoşa

Tel: 2282215